Рк Ш6(2=Ук)
С30

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

АРІЇ ТРЬОХ П'ЄРО

ТОМ ПЕРШИЙ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

elib.nplu.org

А 531004-1

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

Шифр Рк Ш6(2=Ук) С-30 Інв.№ 2625828

Автор Семенко, Михайль.

Назва Тіовна збірка творів.

Місце, рік видання [Х.], 1929.

Кіл-ть стор. 245, [10] с.

-\\- окр. листів

-\\- ілюстрацій

-\\- карт

-\\- схем

Том 1 частина Кн.1-4 вип

Конволют

Примітка: 12.05.2008, Поля—

elib.npu.org

elib.npu.org

elib.npu.org

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

ПОВНА ЗБІРКА ТВОРІВ

ТОМ ПЕРШИЙ

elib.npu.org

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
УКРАЇНИ — 1929

А531004-1

АРІЇ ТРЬОХ П'ЄРО

КНИГА ПЕРША
ДЕРЗАННЯ

КНИГА ДРУГА
ОСІННЯ РАНА

КНИГА ТРЕТЯ
П'ЄРО КОХАЄ

Державна орден Трудового Червоного Прапора
Республіканська бібліотека УРСР імені КПРС

КНИГА ЧЕТВЕРТА
СІЛЬСЬКІ САТУРНАЛІЇ

Бібліографічний опис цього
видання вміщено в „Літописі
Українського Друку“, „Карт-
ковому Репертуарі“ та інших
покажчиках Української
Книжкової Палати

elib.npu.org

Надруковано 3.000 прим.
в друкарні Державного
Видавництва України
імени Г. І. Петровського.
Харків. Укрголовліт 1749.
від 29/IV 1929 р. Зам. 1619.

КНИГА ПЕРША

elib.nplu.org

ДЕРЗАННЯ
1913 — 1914

elib.npu.org

Осінь похмура йде
хмари дощі тумани
осінь у серце веде
смуток нежданий.

Холод суне німий
в душу сповзає мла —
осінь! серпанок густий
ти принесла.

Ради не дам собі
в серці моїм мовчання
спогад ридає в журбі —
давнє кохання.

24 — VIII. 913. Київ.

elib.npu.org

8 В екстазі чарівнім я голос свій знайду
голос борця
і з прапором своїм у люди з ним піду
співати буду я й кричать поки впаду
надхненний без кінця.

І пройде люд по мні шість сотень ніби штук
й без голови
лежати буду там безрухо і без мук
не підніму я більш в благаннях лютих рук
бо не впадете ви.

І так віки минуть аж поки сонце стане
і зникне світ
тоді струшу я прах усе навкруг розтане
я підіймусь тоді бо знову світ настане
то буде мій привіт.

24 — XI. 913. Петербург.

elib.npu

МІЙ ПРИВІТ

Згрібайте жар руками голими
хапайте хвилю світову
степами в даль біжіть розлогими
шукайте казку там нову
пливіть в човнах по морю синьому
знайдіте царство вічних змін
людина жах і біль свій кинь йому
бо все ж ти завжди тлін.

7 — XI. 913. Петербург.

elib.npu.org

ПОЕЗОПИСНЯ

10

Без сонця жити я не хочу
стерпіть не можу я холодних ліхтарів
я сонцекров люблю і в крові сонце
і знову сонце в кровофарбах малярів
а як затулить хмара моє сонце
ще не холоне моя кров тоді
вона горить палає й рве охоче
щоб не коритися ні палу ні воді
вона бере мене і линем разом вгору
і сонце зустрічаєм знов
і кричимо:
сонце
драстуй —
шле тобі привітання бунтливий Семенко!

4 — I. 914. Київ.

elib.npu.org

СОНЦЕКРОВ

З експресовітром я товаришую.
Він вільний і зі мною бачиться завжди.
Слова безсловесні — заклику — чую,
вони проймають, щоб мою душу взнав ти.

А ще краще в обіймах тихої пітьми.
Тоді бренять лише найдальші струни.
За поворотом зникають відьми.
Буруни.

5 — I. 914. Київ — Батиєва гора.

elib.npu.org

ЕКСПРЕСОВІТЕР

Я сидів собі на горі біля Володимира
і дивився як ішов дим із пароплавового димаря
думав про долю свою та ще де - про - що -
багато - інше.
Ось вона пройшла повз.— Та кинь же
свої думки!
Я швидко встав. Чи це мені не вчулось?
Запитав себе.
Ні, таки справді — мене покликали.
Кинув я горку і Володимира
і пішов з нею не затуляючи рота.
Я дізнавсь, що вас звуть Ніна.
Заворушилось у мені приємне здивування—
це наймення щось мені нагадало.
Ніна! Ніна!
Ви сказали тут:
— Ходімте в мініатюр!
Я згодився — ви така гарненька.
Так ми йшли і легко йшла гутірка
човники в очах гойдалися
і вся дама — ніби від Тета зірка.
Тут зайшла у нас розмова про очі й ночі
це вже ми бачите забалакали про Вороного
і наскільки я міг помітити по її очах
цей пан був до смаку їй. З того
і пішла ще про інші речі балачка, але їй - богу
можна б уже й кинути, бо ви така гарненька
я просту не можу іти по Хрещатику.
Але я забалакався й читач уже
чекає на кінець події.
Хай буде так.
На цьому кінчаю.

6 — I. 914. Київ.

БІЛЯ ВОЛОДИМИРА

Ви знаєте? — Прекрасний краєвид з гори
Батиєвої.
Ви певне не були там ніколи?
Не гуляли по снігобілому полю?
Ми вас запрошуємо — наберіться бажання
сміливого
і приходьте до нас. У нас тут доволі
весело. Звичайно, до нас не заходять
автомобілі —
але почуваємо ми себе зовсім добре, справді.
Ах як тут гарно!
Як тут симпатично й ріжнобарвно!
Люди ми сильні, молоді, сміливі —
не боємось нікого й бажаєм усім добра.
Коли хочете — ми не заздрим і Батиєві,
бо нам дуже вдячна ця прекрасна гора.
Будьте ж такі добрі, не дивіться як на
звірів на нас —
довірливо й доброзично, захопивши
„трості“ —
самі побачите, як у нас прекрас —
но — приходьте до нас у - гості!

7 — I. 914. Київ.

ЗАПРОШЕННЯ

14

Ви спитаєте мене — хто вона?
Ах я не знаю сам.
Я зустрів у театрі її вона
прекрасна як храм.

З нею сидів я в партері поруч.
Хвилювалась як мак.
З нею чоловік її сидів поруч.
Прикрий знак.

Я дивився на неї хвильно
як ві сні
червонів коли вона дивилась пильно
пильно в очі мені.

І ніби сонний хожу третій день.
Ви спитаєте мене хто вона?
Я зустрів у театрі її.
Ах я не знаю сам!

21 — I. 914. Київ.

ВОНА

ВН С ТІ К
ПІ К К
НУП
ЛЬО ЛІ ЛЬО П
НІ С ВН К
ПІ
ЛЬО ВН ЛЬ ТІ
ПІ С К К
НУ ЛІ ЛЬО ЛЬО
ТК

5 — II. 914. Київ

elib.npu.org

В СТЕПУ

16

Я хочу кожний день
все слів нових

Я хочу кожний день
все слів нових

Я хочу кожний день
все слів нових.

17 — II. 914. Київ.

elib.npu.org

БАЖАННЯ

І я, і Ви — почули голос мая.
Щось затремтіло — там, біля серця.
Мчимо в хвилях мототрамваю.
Починемо інтермеццо.

Ми в Дарниці. Так гарно. Мило.
Пахучососни. Гуляємо. Десь плеще.
Груди затопило...
...Ви: — „Що се ще?“

Ми повертались. Ні слова. Кепсько.
Безмовно йшли. Прощались біля ліфта.
І зникли Ви. І зник кудись Семенко.
...Дома я взявсь за Свіфта.

19 — III. 914. Київ.

Державна ордена Трудового Червоного Прапора Республіканська бібліотека УРСР імені КПРС

18

Спека не можна дихать
давить горло асфальт
все те ж стареньке лихо
охрип мій альт
і я загубив упевненість
я загубив ґрунт
омаґазинив свою зверненість
і попрохав фиників фунт.

19 — III. 914. Київ.

elib.npu.org

АСФАЛЬТ

Жартує з квіткою Анітра.
Буруни піняться без вітра.
Безтільний шепіт ніжних губ.
Бурхання. Брязкіт. І бризки
у брязкітках спадають вглуб
і рветься серце на шматки.
Буруни піняться без вітра.
Жартує з квіткою Анітра.

31 — III. 914. Київ.

elib.npu.org

ТАНОК АНІТРИ

20

Зміяться змії рівнобіжно.
Навколить мла. Побіг експрес.
За ним я мчу безшумногнівно
і чуда жду з брудних небес.
Ліхтарить світло. Блещуть змії.
Зникають вогники у млі.
І сльозять тихо мої вії
бо мало місця на землі!

31 — III. 914. Київ.

elib.npu.org

НАСТРІЙ

Чому не можна перевернути світ?
Щоб поставити все догори ногами?
Це було б краще. По-своєму перетворити
а то тільки ходиш, розводячи руками.
Але хто мені заперечить перевернути світ?
Місяця стягнуть і дати березової каші
зорі віддати дітям — хай граються,
барви, що кричать веснянно — служниці
Маші.
Хай би одягла на себе всі оті розкоші!
Тоді б, певно, Петька покохав її, скільки б
було сили.
А то ходиш цим балаганом що звуть —
природа,
й молиш: о, хоч би вже тебе чорти вхопили!

1 — IV. 914. Київ.

elib.npu.edu

БАЖАННЯ

22

СТЕ КЛЮ ВЛЮ ПЛЮ
СКУЮ
УЮ
Ю

5 — IV. 914. Київ.

elib.npu.org

Просипається природа щороку
вдягає шати нові
кричить про щастя в бузку
кидає пахощами скрізь
оксамитом і томністю
весну вітаючи
сонцю бредуть назустріч
прощають всім
ніщо не потрібне їм
бути вдвох
парку серед бузку
тихий вечір пестощів повний
очі
нічого не бачать крім очей
зор далеких не треба їм
холод землі незнаний
коли просипається природа
і кида пахощі в кущі.

28 — IV. 914. Київ.

elib.nplu.org

ПРИРОДНЕ

Квітнуть в душі моїй муки землі
плаче душа сльозить серце
хто зітре ті муки зітре ці сльози?
серце зморене припестить хто?
кланяюсь мукам я не хочу пестощів
гулять самому на землі весело
мені весело бо я сам як світ
бо як світ багатии я і як сонце щедрий
і як захочу несамотним стану
і як захочу біля сонця розтану
навіки щезну й оживу знов.
Такий я!

29 — IV. 914. Київ.

Как рано мне приходится не спать,
Оттого, что я печалюсь.

Елена Гуро

elib.npu.org

Сьогодні перше число мая
перше мая
веселий день молодої весни.
Всі сквери й парки залюднені вдень
а ввечері відчиняться сади.
Я чую вибухи фейерверків
і звідкись плинуть мідяні звуки.
Але я сижу дома
нікуди не піду сьогодні
сьогодні перше число мая
веселий день молодої весни
молодої весни.

1 — V. 914. Київ.

elib.npu.org

26

Мені обридають рими
хочеться спостерігати рухи слів
щоб за ними тяглась моя думка
музика самособойне плелась
переганяю рух життя
люди мене не ображають
крізь пальці дивлюсь
здаються вони завше
як забагнеться.
Мені обридли рими
цілком іншої музики
веселіш і безглуздіш було
багнесь також вимовляти щось
ніхто не чув
язик утворює вперше
помовчу трохи щоб знову тягтись
тягтися знов за чужими словами
загубити мозок.
Ні
треба встати постояти на
одній нозі.
Може збагну тоді тайни.
І взагалі.

1 — V. 914. Київ.

КУХОВАРНЯ

Люблю мідяні звуки оркестри
зачуваю здалека
сурми ревуть
кларнети розмовляють
юрма шумує
задерши капелюха
за пілотом стежить
на пань дивлюсь
уст
усміхи струять весело
усміхи очей хвилюють
гомін
сміхострумки
душа в сонечних струнах
опій і кров
клекоче пестить м'яко
юрма
юрма
гомінка
безжурна
щасливим бути як юрма
немає ні до чого діла
мертвопетлює авіятор в хмарах.

Всі зморшки на лиці розглажу
Щоб на губах заграв рубін
любов ми виплеснемо нашу
і проспимо далекий дзвін

прикриють нас принади білі
щоб був чутніший серця сміх
засурмлять знов автомобілі
і день прокинеться для втіх

знов окроплю я шумом пекла
свій зачарований візіт
щоб спалахнуло і померкло
як догорить священний ґніт

а потім виріжу я в серці
твій опромінений естамп
щоб завше бились груди скерцо
спокоєм електричних лямп.

9 — V. 914. Київ.

ЗАЧАРОВАНИЙ ВІЗІТ

СТАЛО ЛЬО ТАЛО
АЛО РЮЗО
ЮЗО
БІРЮЗО
ОСТАЛО КВАЛЬО МАЛО
ЛЬО
О

21 — V. 914. Київ.

elib.npu.org

Взагалі чого я сюди прибув у Київ?
Місто досить нудне
весною смердять акації
улицями ходить гидко
і не знаєш чи це ти в парк попав
чи десь в селі між чумаків.
Мені не місце тут
я почуваю що зупинивсь
далі ні на йоту не посуваюсь
через два роки вниз піду.
Обстанова мене огрублює
товариство викликає гримаси.
Тікати звідси!
Тікати з Києва!
До живих людей бігти
тонких інтеліґентних
що живуть сьогодні
дихають сьогоднем
сьогоднішнім
нерви рвуть.
Немає нічого більш прекрасного
як сьогоднішній день —
я не дожену його тут —
кожного дня зостаюсь зззду
тут, між своїми.
Геть родичів — у серці моєму
місця немає рідному всьому —
рідним жити буду після 40 літ.
Геть усе шо спиняє мене
що шкодить моєму бігові
що душу мою елястичну старить!
Лагідність тягне мене під рельси
благополучіє мене вбиває.

ДУЖЕ ЩИРА ПОЕЗІЙКА

Не хочу слави тут,
між своїми, де за мішок
сміття та козацького вуса славу дадуть.
Що мені за діло до Києва та родичів
коли про Семенка мусять марсіяни знать?

23 — V. 914. Київ.

elib.npu.org

ДУЖЕ ЩИРА ПОЕЗІЙКА

Осте сте
бі бо
бу
візники — люди
трамваї — люди
автомобілібілі
бігорух рухобіги
berceus кару
селі
елі
лілі
пути велетні
диму сталь
палять
пах
пахка
пахитоска
дим синій
чорний ди
м
пускають
БЕНЗІН
чаду жить
чаду благать
кохать кахикать
життєдать
життєрух
життєбе
нзін
авто
трам..

23 — V. 914. Київ.

МІСТО

Блискучих слів я б міг сказать багато
і виявить палкого почуття
але вогнем шукань я запалився брате
шукаю квінт - есенцію модерного життя.

Схопить момент переходу схопить момент
історії
щоб перекинуть міст в епоху аеро
прозріть у світ де сни прекраснохорі
Чурляніса і Врубеля, Сезана і Гуро

7 — VI. 914. Київ.

elib.npu.org

Я розкрив ноти — та музика не йде.
Смичок тримати не сила пальцям.
Серце, серце! Чому час не жде?
Спогад і нуд — заховайся!

Сьогодні не можу робить нічого.
У двір дивлюся.
Десь грамофон. Хтось пройшов.
Чи не панна Люція?

22 — VI. 914. Київ.

elib.npu.org

ПАННА ЛЮЦІЯ

Тротуари пусті нудні й давноознайомі вітрини
перехожих і проституток стрічаєш все тих
і так я занудився за співом Ізеліни
і так давно я не бачив берез блідих.
Може в неділю сяду в веселий потяг
залишу димність зойки і звуки сірен
і буде так приємно жувати апельсинову
шкурку в роті
і буде такий веселий день.

30 — VI. 914. Київ.

elib.npu.org

36

Я зори п'ю співець лазоревий
зори гранітових тротуарів
в'яжу серпанок вечірньо - моревий
проститутчиних мемуарів.

Панни вільно поводяться ваблять
у пишних зодягах nature morte Ван - Ґоґа.
Я люблю їх так як вони мене люблять
і жду пазурів осьминога...

1 — VII. 914. Київ.

elib.npu.org

МЕМУАРИ

Я харцизить поезію
Київ. Полінезію.
100.
У маревах ходити буду
гріхи забуду.
І після днів безстидної слави
ви почуєте мої октави
поставлю самовар
і буду пити чай.

11 — VII. 914. Київ.

elib.npu.org

ПОЛІНЕЗІЯ

Що є прекрасніше краси?
Що є за істину певніше?
Я чую різні голоси
оден від одного глупіше.

Коли хто істину збагнув?
Хто відшукав краси наймéння?
Ніколи істини не чув
нема краси, є лиш прагнéння.

11 — VII. 914. Київ.

Rien n'est vrai que le beau
rien n'est vrai sans beauté

Alfred de Musset

elib.npu.org

Я зіпсував собі настрій
прочитавши статтю Сріблянського.
Так гарно коли він про інших пише
читаючи ж про себе — розчарувався.
Та й змагатися не варт з людиною
що Бальмонтом зіпсувала собі смак
і цього добродія куди треба й не треба тиче.
Ах безнадійна робота — від сріблянських
чогось сподіватися,
буду чекати, поки він подавиться за обідом.

11 — VII. 914. Київ.

elib.npu.org

ПРИКРИЙ СТАН

40

ХАЙЛЬ СЕМЕ НКОМИ
ИХАЙЛЬ КОХАЙЛЬ АЛЬСЕ КОМИХ
ИХАЙ МЕСЕН МИХСЕ ОХАЙ
МХ ЙЛЬ КМС МНК МИХ МИХ
СЕМЕНКО ЕНКО НКО МИХАЙЛЬ
СЕМЕНКО МИХ МИХАЙЛЬСЕ МЕНКО
О СЕМЕНКО МИХАЙЛЬ!
О, МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО!

11 — VII. 914. Київ.

elib.npu.org

АВТОПОРТРЕТ

Улиця мокра морок ліхтар
відблиски світла випадок кут
ковнір піднявши рухається цар
ходить ходою бризкає жмут

зрідка візник торохтить нудливо
зник знову тихо краплúть
мариться ліжко знемога злива
серце мовчить

автомобіль нім заснулий сідок
парасолька повія вітер проникує
зроблю ще крок
скрикує.

15 — IX. 914. Київ.

elib.npu.org

ЕТЮД

На вулицях де гамір милиій
і дзвін і цок і шкло в огнях
ось ряд вітрин блищить як килим
ручаї чар в тмяних очах

а я пливу пливу мов в вирі
впиваю зори тут і там
і сам даю два три чотирі
і вхожу у блискучий трам

привабна ніжка що зловив я
мене екстазно піднесла
і захопила серце злива
вражінь електрики і эла

до дна я сяю я свічуся
і в еротезах я цілий
я зори п'ю я в них топлюся
і знов молю... налий налий

сіяють дзвони дзвонять блиски
пестить і гріє шум юрми
а я вбіраю зорі тиски
і п'ю і ллю і ллю... німий.

1 — X. 914. Київ.

ВУЛИЦЯ

Трамваїв дзенькіт пухкання сурм
то приска міста гамірний сміх
нема в нім „вчора“ нема задуми
немає стуми так рік у рік

гуде в мельодах і сяє в блисках
і безугавно у рухах тче
залізо цока елястить криця
в гіпнозних присках життя тече

пухкання сурми трамваїв дзенькіт
огні між диму де димарі
в електрах очі у очах бренькіт
порнографеньки беззвучний грім

де ділось сонце? Вже одсвітило
де ділась пісня? Вже одгула
гамірить місто і дзвонить мило
і окропило „Цвіточки Зла“...

2 — X. 914. Київ.

44 **Вабить мене в краї незнані далекі**
в царство ледяних шпилів і червоної міди
через плечі віків озирнулась до мене Ревека
душу пестять образи Атлантіди
ваблять мене підземні печери ґроти
оази пустель безлюдних
екваторіяльний промінь злотний
мій дух остудить.

914. Київ.

elib.npu.org

АТЛАНТІДА

КНИГА ДРУГА

elib.npu.org

ОСІННЯ РАНА

1915 — 1916

elib.npu.org

Вам не вловить годин що зникли
десь ззаду в темряві глухій
давно до долі ви привикли
у руха бучі життьовій.

В дні коли прадіди прокинуться
і з жахом глянуть навкруги
всі почуття наші розвинуться
і зараз вмре хто без снаги.

В туманні дні я поклик кинув вам
своєї крови перелив
тепер буя червоним килимом
де так недавно я лиш пив.

2 — IV. 915. Владівосток.

elib.npu.org

КИЛИМ

48.

Чужого моря хвилі сині
і струмкість падаючих скель
застигли в серці моїм нині
край мармурових стель

невже чужий цей рідний вітер
і сопок сірих смілий ряд?
мені не сниться й досі Дніпр
і не приваблює назад

я не згорів в кущі біблейнім
хоч день і ніч горів горів
і в пелюстку душі лілейнім
я свою силу схоронив

край мармурових білих стель
не положив свій світ і нині
що ж вам сказати хвилі сині
що край застиглих скель?

3 — IV. 915. Владівосток.

МОРЕ ЧУЖЕ

Блакитні бухти береги
і смілість падаючих скель —
як простяглася навкруги
ця моря синього пастель.

Хтось плями легко розкладав
рукою дивного стиліста
і колір синій розсипав
пензель лубка — пуанитліста.

14 — IV. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ПАСТЕЛЬ

Про неї марю хуткоруху
що так прекрасна як ґазель
я хочу ніжок її стуку
прекрасних уст пристрасних трель.

Хай ламле руки руки білі
і м'яким шовком шарудить
коли мчимо в автомобілі
і поцілунок червонить.

Як прийде хвиля все застигне
і рух зупиниться для нас
мотор бензінно розпач кине
і в вікна зарябить бульвар.

15 — IV. 915. Владівосток.

elib.npu.edu

МОМЕНТ

Дивлюсь на гори із вікна
на простір дикий цієї пустки
і пригадалася вона
забилось серце хутко хутко.

Згадались тіні теплий присмерк
і світло милої кімнати
і серця бої серця тиски
умовностей невільні ґрати.

Не знаю може ждеш і досі
і мнеш зів'ялі вже троянди
троянди уплітаєш в коси
троянди палиш в серця гарті.

І я в обіймах цієї пустки
дивлюсь на море з струмкоскелі
а серце б'ється хутко хутко
в цій обезженщеній пустелі.

16 — IV. 915. Владівосток.

elib.nrb.org

ОБЕЗЖЕНЩЕНА ПУСТЕЛЯ

52

Листя шепоче мов сукня красуні
листя шепоче про теплі казки
сонце пестливо мов руки красуні
ловить і гладить і просить руки.

І розриваються струни натягнуті
сріблом і злотом співучі нитки
сонце шепоче всміхається спрагнуто
гладить і ловить і просить руки

27 — IV. 915. Владівосток.

elib.npu.org

СОНЦЕ

Як плакала чайка під сонця промінням
як гралось проміння на смілім крилі
і тоне проміння у просторі синім
заплутуєсь вітер у жовтім брилі.

Приємно дивитись на піни каскади
на пильність в далекім тумані бризок
і знов відчувати скелястість огради —
далекий гудок.

27 — IV. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ДАЛЕКИЙ ГУДОК

Мені дуже подобається
у білій залі слухати Шопена.
G - moll балядний настрій в мене
і серце з серцем сміється грається.

А в антракті боязкі розмови.
Теми вишукані і близькі - далекі.
Але серце серце схопить на півслові
і між люстр лунає дві душі - лелеки.

11 — V. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ЛЕЛЕКИ

Для тебе я пишу мої дзвінкі поезії
я в співах справжній Крез.
У дзенькоті еоловім в своїй екстазекспресії
з'явився я мов блискавка і блискавкою щез..

Я сурмою розвинув скрізь свій дзвінакорд-
ний крик
і в колі заль олюстрених мчу ніби чорний
крук.
Я межи персів панночки розсипався і зник
і вже не чую більш ні радощів ні мук.

У смілих захватах веселий як баран
в огневих іскорках я волі й міці повний.
Я сінтез всіх людей Бетховен я й Ростан—
громомовний.

11 — V. 915. Владівосток.

elib.npu.org

БАРАН

Я покохав свої поези
свої сріблянії пісні
безумно знойні еротези
і привиди в блакитнім сні.

Я не схилю з шляху ні разу
і на юрбу не подивлюсь
я повний смілого екстазу
я смерти й бога не боюсь.

Коли ж настане час свавільний
і рухне ґрунт де я стою
тоді піду незримий вільний
і свою музу розіб'ю.

А зараз ваш я еротези
гарячі перса в знойнім сні
я покохав свої поези
свої сріблянії пісні.

11 — V. 915. Владівосток.

ПОЕЗА ЕКСТАЗУ

Екстазний захват — вранці після вправ
коли в мельодах тіло й кров тече так тактно
розплутую життя метафізичний звив
і чорних згуб і білих ангелів не видно.

Вікно між ґратами і стіни жовто - білі
і темний діл, тягучі хвилі часу —
я переміг безмежно - гострий біль
я обезсмертився дочасно.

25 — V. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ЕКСПЕРИМЕНТ

№ 4 карцер карцер № 4 —
за які провини я сюди попав?
Я такий комічний ніби топу в вирі
ніби тону в вирі долі ж не спитав.

Карцер № 4 № 4 карцер —
чом гріхи довічні я не замолив?
Я мов з катеринкою гололобий старець
я певне даремно досі в світі жив.

Карцер № 4 карцер № 4
я на гавптвахті світ для мене згас.
Але не принизять! бо хватаю зорі!
Бо кусаю зорі і плюю на вас!

26 — V. 915. Владівосток. Гавптвахта.

elib.npu.org

КАРЦЕР № 4

Збираю я де не ночую
не раз не два
усі пісні які я чую
усі слова

і в синій присмерк легкокрилля
я млу віків
плету зціпляю в спільні хвилі
примари снів

так розвиваєсь у сіянні
душа сумна
що спокій кинула в нірвані
безсоння й сна

уже я в серці не ночую
не день не два
залишив все що серцем чую
усі слова.

6 — VI. 915. Владівосток.

ПРИМАРИ СНІВ

Я двері світа відчиняю
і вхожу в храм, де творить Сфінкс.
Таємність жаху почуваю.
Холодний мармур. Мертвий гіпс.

Там догорів священний ґніт.
Жерці застигли в мертвих позах.
Завмерли сльози в туберозах
і спокій вартить сталяктіт.

Зрослися річи на престолі
і не куриться фіміам.
Недвижні стіни сірі, голі
і капле з камня тут і там.

25 — VI. 915. Владівосток.

elib.npu.org

СФІНКС

Пустіє між гір
і щовечірньо осінь ходить над бухтою
зорі холонуть.
Звідки звідки ти вітре холодний?
Звідки твій шепіт шепіт і свист?
Я чую твої ручаї
я бачу твої барви
в душі моїй невідомости пісня
пісня суму вітра між гір
над бухтою синьою з хвилею
ночами холодіють зорі
пустіє між гір.

11 — VIII. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ОСІНЬ МІЖ ГІР

62

Я дивлюся на зелені спини
на півтіні півсвітла міжгір
на похмурість і димність далекого міста
над бухтою
застиглі військові пароплави
міноноски в тонучих лініях
іноді ховаються в пасмах
заснулість бухти в туманах
з - за гір
з - за спин широких
могутньою силою повзуть
з прекрасного моря дикими берегами.

11 — VIII. 915. Владівосток.

elib.npu.org

ЗАСНУЛІСТЬ

Завтра вони підуть на вокзал
завтра вибувають вони на війну
цілих сто товаришів з нас
що жили укупі майже рік
їх виставлять завтра на першій линейці
готовими й у повному похідному знарядді
і під згуки походного маршу
вони вирушать струнким рухом
сталевим рухом від наших наметів
завтра вони підуть на вокзал.

11 — VIII. 915. Владівосток.

elib.npu.org

НА ВІЙНУ

64 Назустріч багряному сонцю що встає в
димотумані з - за похмурої сопки
я шлю свій рожевий привіт.
І сонцю і димній бухті й цьому пароплавові
щойно з Америки прибувшому
також моє поважання.

А в суботу я піду в мережчату залю місцевого
„Золотого Рогу“
де концерт бемольний має дати скрипачка
в ажурній сукні.
Звичайно, ми з нею чужі й далекі й навряд
щоб я навважився сказати їй моїх кілька
дерзостей
але ж мушу я кинути їй комплімента, при-
вітавши шовкові оаз - волоски під її еля-
стичною пахвою.

Я дивлюсь у вікно на жовнірів і на те як
розвантажують пароплав „Hėnrik Ibsen
North“
і також на маневруючий на пристані потяг
з кількома брудними червоними повіз-
ками.
Занімів Морзе латунний інвалід ніч пройшла
більш немає депеш
ранкові моє вранішнє привітання.

28 — I. 916. Владівосток.

ПРИВІТАННЯ

Димар з червоним обводом 65
найвище
залізо стовбури кран ланцюги
вода
2 хинських голодранці по парі корзин у них
з фісташками
двоє дівчаток у червоненьких спідничках
і хуткорухі панни модними пташками
а зверху задимлене небо
і в глибині по той бік гори
в тумані силует димаря ніби ребус
а там за горами море.

28 — I. 916. Владівосток.

66 Я дивився учора ввечері на бухту
з якої зійшов льод.
Пожар на заході давно вже стухнув
і прийшов вечірній пароход.
Давно не бачив відблисків ліхтарних
що стовбурять так густо на воді.
Лягають тіні в бухті плинів хмарних
і миготять на тінях блиски золоті.
Вслухавсь у пісню серед хмурної тиші
впивав її з нерухомо - м'яким повітрям.
Ніч. Гори. Темна в огниках бухта мене колише
в теплих хвилях поволі плинучого вітру.

16 — III. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ВЕЧІРНІЙ ПАРОХОД

Обведені смужками мені подобаються риси
хінських гір
витворні зломи верхогір і падань.
Літом я пригадую вони похожі на килим з
тігрових шкір
а повітря пахне іноді як ладан.

16 — III. 916. Владівосток.

elib.npu.org

68 На задній лаві в кіно - театрі
поцілункувались міцно скрипка її піаніно.
Він почував себе ніби на Татрах
і розповідав Ванді про петербурзьку Ніну.

Вандині очі пильно дивились,
зуби блищали і губи манили,—
губи тремтіли, шукали, благали,—
безодню огня вони в себе ховали.

Лагодить мотор за стіною механік.
Електрика освітлює в куті оркестру.
Хутко буде публіка, що чекає співанок
і велику драму на 3000 метрів.

11 — IV. 916. Владівосток.

elib.npu.org

КІНО

Коли Муза є дійсно богиня —
я до Вас, о Музо, звертаюсь.
Хай ця рима до Ваших ушей долине —
Ви мене почуєте, сподіваюсь?
Звичайно, я розумію, що „у такому взорі“
осі ще ніхто не звертався „до тебе“.
Але може „ти“ зовсім не така, як я думаю?
Ви уявляєтесь мені — о чудесні зорі!—
довічно молодою (середніх років) жінкою
з самісінького неба.
Вік чималий Ваш. Багато поетів
у час, коли нудно або коханка розлюбить,
до Вас, незримої, простягали руки уперті.
А ну лишень, і я звернуся, бо нуд канудить.
Ах, це справжній скандал, я зовсім не ве-
селий,
мало того — плакати Семенкові хочеться.
Я думаю над тим, чи міг би я з Вами
укупі прожити
не знаючи й не бажаючи зовсім іншого
щастя?
На те, мовляв, ви й поети, щоб мріями жити,
у мріях сміятись, в уявах кохати,
а твій вишуканий зшиток з музичними
фразами
для щоденних потреб смертних
закоханих піде.
Ти ж, поете, закохуйся в Музу,
бо життя — само собою, безмежне її
чуже життя...
Досить!
Я щось інше вигадаю!

7 — V. 916. Владівосток.

ДО МУЗИ

70

Тухне папироса на моєму столі.
Зшиток для поміток. Преспап'є.
Вояжі. Сквер за горою. „Принцесине кольє"
в голові.

Огризки думок — великі й малі.
Щойно перечитував од Юма до Канта.
Мигають репродукції — Сезана і Рембрандта
і ще якісь нові.

Незнані силуети.
Гм... Що за „князь Острозький"?
Співці, музики, поети.
Взагалі настрій „відродженський".

elib.npu.org

НАСТРІЙ

Ванді я не подобаюсь. Вона цілком байдужа.
Вона ліпше себе почуває зі скрипником із Мулен - Ружа.
А мене теж дратує, що була так близько - близько,
що якийнебудь дурень уже б думав про колиску.

Ну і хай буде так. Я на час покладаюсь.
Хіба я гнався за чим і збивав колина?
Ще улиць до - біса, на трамвай я не збираюсь —
ну і хай собі порегочеться Ізеліна.

elib.npu.org

ÉVE VICTORIEUSE

Після року нудьги я беруся знову за
Крейцера.
У 24 роки знов за старого Крейцера.
Ах чи ж скоро я покінчу з цим старим
Крейцером.
Ах чи ж почну я знов цього старого
Крейцера
щоб знов на ньому й зупинитись.

Ми долі мусимо коритись.
А чому ж друзі мої вже давно розпрощались
з Крейцером?
Уже давно переграли Аляра, Фіорільо й
концерти Роде і Берio?
Хутко вони скінчать консерваторію і будуть
артистами.
А я беруся за Крейцера, я починаю знову
старого Крейцера...

28 — V. 916. Владівосток.

elib.nplu

Я сьогодні був коло моря
купався й почуваю що прохолонув.
От не хватало ще горя —
а чому ж здорові Цехмистрюк і Рибаков?

Година була безнадійно похмура.
Вітер з Японії, море брикалось бурунáми.
Чомусь уявлялось, як розбивають мури
і подобалось, як море кепкувало над нами.

Ходили ходили втрьох по жовтому шосе —
скільки тут каміння і яка розкішна зелена!
Музики так багато як в поезіях de Musset
і подихів і шепотів і бентежного вина.

А тепер я мерзну, мене морозить.
Я накинув шинелю, над апаратом ніч.
Будуть снитися скелі та дикі кози
а може курені, січ.

9 — VI. 91 б. Владівосток.

74

Я сьогодні чергував удень і проминув лілові
хмари
що після грому
і замість того щоб привітать прекрасне в той
мент море
я будував храми.

У вікно я бачив золоті плями і срібні блиски
що впали в бухту
пастель олія акварель в моїй душі скипли
а захід тухнув.

Дощ пройшов якось несміливо зникли
незадоволені хмари
танучим громом.
Ах як було тоді, що було тоді над морем
в тій панорамі?

11 — VI. 916. Владівосток.

elib.npu.edu

ГЕНІЯЛЬНА ПОЕЗІЙКА

Настрій думок футбольний.
Сонечний на мені стрій.
Ніби зникаю в сяйві мрій
від щастя світлого безмовний.

Ніби жінки всі сéстри
і люди справді браття всі.
Я — роза в дівчиній косі.
Я — соло з проводом оркестри.

Люблю я рух живого тіла
бо в тілі душу я люблю
і освятивши хвилю - шлюб
я жду щоб дівчина тремтіла.

Я весь належу небесам
а часто кущика доволі.
Люблю я рани кров і болі
питомий богові і вам.

11 — VI. 916. Владівосток.

ЕРОТЕЗА

76 Бухта в тумані, не видно хмар і сопок.
Вриваєсь тільки гамір, стогне рейд.
Світ таке безмір'я, а я — я ніби зломок,
кавалок крейди.

25 — VI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

РЕЙД

Я невдоволений і розчарований.
Скажу простіш — цілком нудний я.
Життям беззмістовним доконче зморений,
цілком занудженій, зовсім охорений,—
хочу додому я, хочу в Київ...

30 — VI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ЗОВСІМ ОХОРЕНИЙ

78

Про найтихші гомони я хочу розповісти,
про найтаємніші сплиски.
Туман тмянить, звідусіль таємні вісті
дожеврівають блиски.
Ясні і ніжні любих рук стиски
і банальна розмова двох гарненьких
міщанок
Ах як це нудно... червоносиній в сірім
світанок.
Півсонні зойки автомобілів, міських
співанок.
Тушать огні в садах, дограє музика.
Бліднуть, тонуть, м'якшають рук тиски.
Тухнуть тухнуть тухнуть огники блиски.
Біла ніч умірає, ранкові передсмертні
крики.
Зорі гаснуть, доплескують сплиски.

30 — VI. 916. Владівосток.

МІСЬКИЙ СВІТАНОК

Пройшов крізь вечір в кабаре
думки тяглися серпантіном
сплітались в струнні сонатіни —
здавалось зараз щось умре
ніхто скалок цих не збере
я залишу лиш в світі тіні
одні лиш відблиски наскадів
бризок, веселок, серенад
і відгуків од кабаре.
Я не пішов сьогодні в сад.
Розтанув вечір, жду світанку.
Прозорий легіт струне лад
і дзвоне срібну колисанку.
В моїй уяві лети снів
і образів ясні контрасти
ручаї слів найтихших слів
музичних, струйних і квітчастих.

19 — VII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

КАБАРЕ

Люблю я морс і скелі дикі,
півсонний ранок, клясичну тишу,
люблю я міста бездушні крики —
для моря й міста я все залишу.

Люблю я хвилі і ніжний плюскіт
люблю я заклик автомобіля
люблю шантан я, люблю я скіт,
люблю щоб зимна була як лід
і щоб тремтіла.

21 — VII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ЛЮБЛЮ

Ніч сьогодні прозора й ніжна.
В кімнаті сижу. Оркестра з цирку.
Вигуки гарцівниці блакитосніжної.
Я перенесусь у цирк на хвильку.
Не чути більше дива грізного —
Тореадора — переможця крику.
Ах як люблю бездонність блиску різного
і цю просту салдатську грім - музику.
Я повний вигуків і захвату дослізного.
Як це весело — гладити кобилячу пику.
Я паяц безреготний, надхненний дивовижно,
я — директор цирку.
А ще літатимуть чотири біса —
дві жінки з витворними обрисами тіла.
Я зачаровуюсь окресленістю ескіза.
В блисках блакитна сукня зашелестіла.

21 — VII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ЦИРК

82 Легкий вітрець в розчинене вікно
і нараз автомобіля захват притьмом влетів
я замислююсь — так хутко тріпонувсь
хижий звук
і зник.
Сурми — примітивна музика з парку.

13 — VIII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

В ВІКНО

КНИГА ТРЕТЯ

elib.npu.org

П'ЄРО КОХАЄ

1916 — 1917

elib.npu.org

Ах, розумієте — нудьга нарúнула —
що я не такий, як всі.
Ночі опошлені доля кинула
у парку з серцем на одинці.

Я почував, як мати плакала
у ночі блакитних зім.
Тоді душа моя самотно капала —
кому про смуток я розповім?

Ах, розумієте — доля закинула
мене не в красний Рим.
Нудьга, нудьга на серце рúнула
потоком смертельно злим.

Може в житті я встигну кинути
лише витиск в вогкій росі.
Ах, розумієте — не кине серце тиснути,
бо я не такий, як всі...

13 — VIII. 916. Владівосток.

elib.nplu.org

ВИТИСК

Мені сьогодні тоскно — може тому
що дощ іде.
Ах невже тільки тому тільки тому?
Місця нема ніде.

Сьогодні середа — лише завтра побачусь
завтра четвер.
Я з нудьгою своєю ношусь не розстанусь
нудьга нудьга відтепер.

17 — VIII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ЧЕТВЕР

Сю осінь я заблужусь у муках
серед жовклого листя заблужусь у коханні
я заблужусь в коханні
заблужусь в коханні
в осінніх муках.

Ви почуваєте? Моє серце в блуканні
по тихих алеях з опалим листям безрухим
жовклим безрухим
з листям безрухим
в самотнім єднанні.

Може знайду знайду в осінніх звуках
в осінніх свистах в тоскнім знайду
сподіванні
в тоскнім сподіванні
тоскнім сподіванні
в осінніх звуках.

Сю осінь я заблужусь у муках.

17 — VIII. 916. Владівосток.

СЕРЦЕ В БЛУКАННІ

Цікаво знати хто був мій предок?
Сухорлявий і сміли козак—
підлесливий маленький неборак
і вмів дівчат зібрати в оберемок.

А може він був військовий писар?
Псував обережно папер
що не зручно — зітер
але ним задоволився б цісар.

Мій предок напевне був кашевар
і мав обсьорбану губу —
веселий і хитрий не думав про згубу
і зроду не бачив хмар.

Мені не здається щоб він був кошовий.
Можливо що був сурмач.
А може чумаком був мав віз, а під ним
мазницю і квач.

17 — VIII. 916. Владівосток.

МОЇ ПРЕДКИ

Я сьогодні курю і курю папіроси
я сьогодні смутний
я сьогодні смутний я сьогодні смертельно
смутний
бо люблю її коси.

Вечір притих зачарований місяцем сонним
де самотить наш парк —
я сьогодні не там ах я хочу у парк
хочу бути розмовним.

Але буду мовчать поки прийде четвер —
кілька стоскнених день
бо не можу ж я перший — який зараз день
місяць вечір завмер.

За одною — одна — я курю папіроси
я сьогодні смутний
я сьогодні смертельно смертельно смутний
я люблю її коси.

29 — VIII. 916. Владівосток.

Ви образились за мій поцілунок —
так, він був цілком без зв'язку.
Але я випив найсолодший трунок,
що відбився в мозку. —

Тяглося тільки мент один —
але не забуду я доторку губ.
Не забуду дощовий день,
коли вперше помислив про шлюб.

Ви замовкли. Але сиділи. Але мовчали.
Вітер пестився в вашій косі.
А на - прощання... Нащо, нащо сказали,
що я — такий, як всі!

9 — IX. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ПОЦІЛУНОК

Мені подобається коли мені сумно
мені подобається коли вона холодна
може тому що я люблю безумно
може тому що вона зі мною згодна

наші відносини такі неясні
здається ніби щось раптово скінчиться
може тому наші побачення такі прекрасні
може тому серце моє мусить розбиться.

16 — IX. 916. Владівосток.

elib.npu.org

НАШІ ВІДНОСИНИ

Я залишив писульку на могилі Розалії
душі пелюсток
я завтра піду щоб збирати конвалії
найсумніший цвіток.

Щоб збирати конвалії — серця самотного
білі квітки
серця забитого серця скорботного
кавалки.

Може надія там знов зажевріється
в рожевих блисках
може знов серце самотне зогріється
в веселки бризках.

Уранці піду на могилу Розалії
буде писулька її у вінку —
хочу і прагну я бур вакханалії
хочу вловити я мрію легку.

19 — IX. 916. Владивосток.

НА МОГИЛІ РОЗАЛІЇ

Хутко йти в театр і заправляти скрипку
мовчати цілий вечір між натовпу з колеґою
ах я буду цілий вечір уявляти катеринку
ах я буду почувати себе цілий вечір калікою.

20 — IX. 916. Владівосток.

elib.npu.org

В ТЕАТР

94

Багнеться бути
кондуктором на товаровому потязі
в похмуру ніч
темну ніч
осінню дощову
сидіти на тормозі
у кожусі
зігнувшись і скулчившись
дивитись у прірву рухливу.
Про дні що минули
що в серці зостались
ясними плямами
про образи згадні
заснулі у грудях навіки
навіки
мріять
мріять
вдивляючись в сутінь.

3 — X. 916. Владівосгок.

elib.nplu.org

КОНДУКТОР

Я не вірю, щоб усе скінчилось,
хоч я сам скінчив.
Нащо тоді так хутко серце билось,
нащо я жив?

Чому повинен я для щастя лиш кохати?
Це мрії не мої.
Не можу ж я своє життя з'єднати
з життям її.

Скажіть мені, коли благав я про виразність,
коли, коли?
Кохати для кохання, поправши земну ясність
Ви не змогли.

8 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

П'ЄРО САНТИМЕНТАЛИТЬ

Такий самотній хрест. Така сумна могила.
Я зробив останній крок.
Стума бездонна мене забила.
Сумний вінок.

Як і вчора — залишені стьожки.
Вона була, чи не була — ховає.
Нуд важкий
мене проймає.

Вже третій день я злу наругу
почуваю від оголених віт.
Ходжу щоранно і щовечірно, розбиваю другу
пару чобіт.

Чи надовго, чи навіки вона мене захопила
чи сам зроблю знову привітний крок?
Я не можу дивитись, коли самотня могила,
коли сумний вінок.

9 — X. 916. Владівосток

П'ЄРО НАЇВНИЙ

Наступає зима, а в мене немає костюма —
перспектива досить сумна́.
Чому я не хочу, щоб нас покрила стума,
щоб вона мене забула — ясна́?
Вона з серця мого зробила Гордіїв узол,
а я боюсь занести над ним свій сталевий меч.
Невже залишити на далі, віддатись хижій тузі,
з'єднать в глуху розпуку мій день і мою ніч?

9 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

98 Я буду великим скрипником і поїду в Японію
місяців два поживу на золотім прибережжі.
А може буду вести секунду оркестри симфонії
і всі мої скрипницькі мрії — прості подвійні
ноти й арпеджі.

Якби довелось мені бути скрипником
мандрівним
і зазнати багато-багато гострих і барвистих
пригод!
В океанськім пароході брати участь
в квартеті елегійнім,
загубитися десь в Чикаго чи Мельбурні й
брати 10 су за вихід.

12 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

МРІЯ

Вона не хоче зі мною розмовляти.
Вона не відповідає на моє привітання.
То добре. Я більше не буду в оркестрі грати.
В Америку не поїдем і я підпалю своє кохання.

Я підпалю свою душу і розруйную свої сади.
Ха. Вона не хоче зі мною розмовляти.
Я в серці затопчу від неї усі сліди.
А на щоках розмалюю фантазо - краєвиди.

15 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

100 Вона мене об'олéсила, вона мене
занадсонила —
мені ж здавалось, що підійме мене до
вершин!
Ах, невже вона навіки серце моє
розореолила!
Ах, невже, невже тут мені кінець і загин!

21 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ВОНА

Два тижні як ми мовчимо
два тижні як ми чужі...
Чи були ми коли так нестримно алими
скажи, скажи?

25 — X. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ДВА ТИЖНІ

Крізь віконну раму днем осіннім
здалось мені, що ти пройшла.
Горів в мені огонь нетлінний
думка одна в мені була.
Шептали губи в бездонній тузі —
люблю, люблю.
Та чи пішов на зло нарузі
за тим, що не зловлю?

2 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ШЕПТАЛИ ГУБИ

Я брожу по місту, де нема людини близької,
як Вічний Жид я йду із краю в край.
Нових світів шукаю, руки стискую —
бо самохіть покинув рай.

2 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

Гадаю над тим —
чому вона кохає палко?
Горю вогнем святим —
нероздільно, без останку.

Але ж чому я повний захвату —
хоч і не знаю, нічого не знаю, як буде
далі, як буде далі?
Знову затриманий, навіки запертий
З Ілаялі...

Останнє сонце зазирає вкрадливо
і запобігливо в груди квапиться.
Усе буде таке просте і невигадливе,
заким серце скаплеться.

7 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.edu

ІЛАЯЛІ

Після кількох днів щастя якому не міг
дати назви —
знов почуваю радість муки радість злощастя.
Трамвай дотяг мене ніби нічого, ніби усе
по - старому, ніби нічого не сталось,
в собі хороню я слова ще не ска-
зані мною і в погляді серця мого
я ховаю всі павзи
а тепер сиджу дома й не можу в думках
розібраться.

Після кількох днів щастя... Не курив —
сьогодні п'ятий день — і зараз я
закурюю першу папіросу.
Упрохала вона не курить поки пройде у
мене бронхіт.
Гей, розчиняйте всі вікна, хай увірвесь у
груди вогкість туману, хай покри-
ють, осріблять серце моє передра-
нішні роси —
смерті холодній я шлю найпривітніше
слово — хай буде їй мій останній
останній привіт.

Після кількох днів щастя нияча павза.
Знову дні туги, розпачу хвилі болючі —
найбільш їх люблю я.
Буде так тоскно. Буду по місту блукать.
А на серці — прикра клявза...
В осінніх муках блукать... Люблю, люблю.
Її люблю... Блукання люблю...
Тугу, муку люблю я.

8 — XI. 916. Владівосток.

106 Ні, не поїдемо ми з Вами в Америку,
бо будете падати там в гістерику,
бо серце моє, найсвятішу музику —
нерозважному крику
я присвячую зараз.
Може хочете бачити Ви в особі моїй
Кубе́лика?
Ах, не можу бути ніким і нічим я, окрім
Семенка.
А потім... Панно, я поет скетінґ - рінґа,
через протоку Берінґа —
наш у Америку одинокий шлях.

8 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ПРОТОКА БЕРІНҐА

В моїй душі — Уітмен і Стріндберґ.
Русокосою оточила.
Я знав, що вона любить буйність і вітер —
жить мені, взнав, далі не сила, не сила.

Очі мої
знов опромінює сутінь фоном безбарвним.
Завтра. Не буду я завтра бачить її.
Може так хочу. Може так треба. Бо в
грудні я бавлюся травнем.

На душу свою я насунув фіранки.
Тиху лямпадку свічу у кутку.
Вечора хочу! А в серці все ранки —
ранки, і ранки в моїм затишку.

Куди я подінусь від улиці звуків?
Куди заховаюсь од сурм і сірен?
В кімнаті — ґазели, романси, мазурки,—
і я, і вона — не оден, не оден!

В душі моїй холод. Зневага. Стріндберґ.
Усе найсвятіше злилось у канкан.
І зорі, і люди — весь світ в мені вимер
і я погасаю від тануних ран.

8 — XI. 916. Владівосток.

РУСОКОСОЮ ОТОЧИЛА

108

Я розчаровуюсь у своєму смичку.
І потім — мені бракує тріллер.
Я опізнивсь і конаю в своєму кутку,
я конаю, і вже для своїх мрій — вмер.
Що з того, що я рухаюсь по Крейцеру?
В майбутнім — сантиментальний, нудний
дилетант.
Доля мою віоліну розбиває до вечора,
опереджує час мій талант.

8 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ПОЕЗІЙКА РОЗЧАРУВАННЯ

Я розхристаний і настовбурчений.
Моя тінь — в сутінках тінь дон - Кіхота.
Я розперезаний і отутурчений —
може справді в мене душа пілота?

Чому в дитинстві не читав Вальтер Скота?
Був би лицарем не таким замученим.
А я ж не бачив, не бачив ще ешафота...
розчарований диким сполученням...

Роздратований і до вісі розкручений —
розфарбований — я брат дон - Кіхота.
Я роззявлений. Я обездзвонений.
Я обеззвучений
Може справді в мене душа пілота?

9 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

Тремтячі тіні в душі моїй
і вона.
З нею — сум, а не радість німа,
невиразність мрій.

Оголений стою на морозі,
конаю.
В пів на шосту зустрінутись маю
там, на розі.

Вперше була байдужа вчора.
Без стону —
люблю — говорила нещирим тоном
до зимного моря.

Нещирим тоном? Нещирим тоном
на запита́ння!
Не можу цього пригадати без стону!
Фальшивим тоном — кохання!

10 — XI. 916. Владівосток.

ФАЛЬШИВИМ ТОНОМ

Я з вами розстанусь і буду десь в Чікаґо
чи Мельбурні
і там капризна доля може зве́сти нас.
Я буду вагоноводом на трамваї, улиці
будуть димні і хмурні —
і раптом я зобачу між пасажирів Вас.
Ви скинете очима і я спостережу, як
здригнуться кутики Ваших губ.
Ви пригадаєте Владівосток і зробите рух
щось вимовить, ніби в вагоні для нас
немає нікого.
Я змагаюсь, щоб не заплющити очі... Але
у нас не виникне розмови про колись
омріяний шлюб,
бо вагоноводові розмовляти забороняється
строго.

— XI. 916. Владівосток.

elib.npu.edu

ВАГОНОВОД

112

Я давно - давно не бачив ластівки
давно не бачив цієї простої елястичної
пташки
ви подумайте — пройшли роки роки
як не бачив я ластіви.

13 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.org

ЛАСТІВКА

Сьогодні вдень мені було так нудно,
ніби докупи зійшлися Олесь, Вороний і Чупринка.
Почувалося дощово й по осінньому облудно
в душі цілий день парикмахер на гітарі бринькав.

Іноді думав про неї й робив ескізи листа —
що не гадався їй надісланим бути.
Згадав кілька французьких фраз забутих,
разів зо два поглянув на образ Христа.

Наспівував банальні вальси безголосно,
дивлячись на стелю в брудне павутиння.
Ні, мені було тільки тоскно — тільки тоскно..
В серці моєму розкладалась диня.

13 — XI. 916. Владівосток.

elib.npu.edu

ПАРИКМАХЕР

Я зникну без зойку як рози в вікні
я зникну без знаку в блакитному сні
а згодом воскресну в вертепах не раз
між галасу крику незв'язаних фраз

у білому савані в темнім кутку
над знаком масонів я блисну в танку
і будуть сміятися в синій півмлі
всі звуки всі фарби незнані землі

і встануть потвори від тої доби
почвари і гади моєї злоби
контрасти святого що в серці я мав
всі ясні блиски що у мріях зілляв

я зникну без зойку. Не вгледять — о ні
як буду конати я в смертному сні
а згодом воскресну, воскресну не раз
і плями червоні зоставлю на вас.

20 — XI. Владівосток.

У БІЛОМУ САВАНІ

Вітер обскрібує спини гір.
Вітер забиває віддих.
Вітер нас, заблідлих,
оскелює — хижий звір.

Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер станув навшпиньки
і нас забив.

Вітре, замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду.
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту...—

20 — XII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

116 Цілий день в піднесенім настрої
в штучних рухах на блідім обличчю
цілий день хтось плакав що не має зброї
не докличусь

на Аскольд хочу вічно - далекий вічно -
самотний
слухати зойки и диких щовбах
В штучних рухах на блідім обличчю...
Чекай на мене — я покличу...
Аскольд...
Аскольд...
Аскольд...

Тане
тане в тумані
самотній острів.

20 — XII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

АСКОЛЬД

Зігнута постать хінця на фоні снігової
куряви
на обвітрених схилах знеможених гір
блідосиньому вітру гостинно - похмурому
не вір.
Я думаю про вас, невідомі й непотрібні
нікому, струпи,
про вас — живими — думають може лиш
десь за далеким Чіфу.
Ви розумієте? — Ви — тільки мізерні
замерзлі трупи
що рухались по вулицях, оглядаючись,
ніколи не чувши про пиху.
А ще я мислю про вас незамерзлих —
брудних і численних
біля рідного моря, в долинах, край гір,
верховин —
великих в майбутнім, таємничою долею
благословенних,
що діткнуть до життя довічного — наш
загин.

21 — XII. 916. Владівосток.

ЗІГНУТА ПОСТАТЬ ХІНЦЯ

118

Нерви. Рухливі в безсиллі.
Зимність. Потворна, як жах.
Думки похилі
в небесах.

Безсилля душить.
Напруження з центру.
Туга сила живу заглушить, заглушить,
заглушить —
як здиблю мертву.

Не мислить про найдорожчі вії.
Не розміцнитись, щоб не зобачить загин.
Нерозважність хуртовин...
Неврастенія.

22 — XII. 916. Владівосток.

elib.npu.org

НЕВРАСТЕНІЯ

Був коло моря. Дивився на дихання
крижане.
Згадував вечір у опері, коли сиділи поруч.
Чому так ясно, блискучо ясно було в ту пору,
як вона в душу загляне?

Було так м'яко. Синіли гори. Манили далі.
В снігу блукали. На кладовищі вслухались
в тишу.
А як гуділи обмерзлі вітри, як вітер стиха
їх заколише,
а як бреніло щось в наших грудях в
вечірній залі!..

Щось нестерпуче і щось над'ясне, цілком
щасливе
той день і вечір в душі самотній
благословляло.
І безліч снігу. І безліч блиску. І безліч дива.
Душа притихла і нуд не моле: — мені
замало...

9 — I. 917. Владівосток.

ЗГАДКА

120

Душа розірвана. Оголений стою.
І назвища нема настрóю.
Не можу визнать я кохану за мою,
назвать не можу я її сестрóю.
Коли, коли бентежна думка зникне?
Куди подіну біль моїх червоних ран?
Ах, в світі тут мій смуток не затихне
і не схова пудьги біліючий туман!
О якби знав, куди мій шлях свавільний,
серед танку життя до краю приведе!
О якби був безжурний, ясний, вільний,
о якби мав обличчя не бліде!

16 — I. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЧЕРВОНІ РАНИ

Ніч безсонна. Ліхтарі крізь вікна. Але
невже від надхнення
я схопивсь і відчув захват?
Все перевернулось. Я помилявся в тому,
чому шукав наймення —
я прозрів.

Дурний... Я так багато думав. Я зблід за
ці два дні останні.
Яка ж сила мене зволікла зараз?
Звичайно — вона кохає. І це так просто,
що вона дзвоне, шука розваги
від лютоболі, шука з людьми,
мені близькими, у їх єднанні
щоб цеї прірви не боялась.

І мрії — спільні. Не помилялась і не
брехала, коли казала так, і це є
дійсно —
чому ж страждав несамовито?
Скоріш до мене, моя єдина, скоріш
прилини — кохаєм вірно,
наше кохання ще не розбите!

А може... так! Це знов ілюзія! Це знов
омана і самовтіха!
Це знов природи закон самосхоронéння!
Схопивсь, мов дурень, уявив, що Колюмб
і до Америки доїхав!..
Ха. Чудно. Ха. Тяжко.— Схопивсь од
надхнення!..

17 — I. 917. Владівосток.

ЛІХТАРІ КРІЗЬ ВІКНА

Мамо. Страждає твій син
Мамо. Погибає він
Мамо. Так хутко загин
Мамо. Жалібний дзвін.
Од жінки маю життя.
Загину од жінки теж.
Мамо. Спалило чуття.
Я коло смерти меж
Жінко. Хрест з рамена скинь
Жінко. Вирви зі стін
Мамо. Конає твій син
Мамо. Жалібний дзвін.

17 — I. 917. Владівосток.

elib.npu.org

СМЕРТЬ

Пам'ятатиму ніч
останню ніч
проклинаю ніч
безтямну ніч
пам'ятатиму ніч.

17 — І. 917. Владівосток.

elib.npu.org

124 Схрестилися над нами два ножі
спустилася імла повільна
владає сила невідома і свавільна
і місяць вже тому як ми чужі.

Самотній знову я. Сумний навіки.
Без шляху. Без мети. Роздавить десь авто.
Я ніби гімназист благаю серцю ліки
і плачу, як раніш, що не зустрівсь ніхто.

5 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ДВА НОЖІ

Люблю, коли вітер назустріч тріпоче
і приска в обмерзле обличчя.
Здається тоді, ніби вискочить хоче
з грудей щось, моле і кличе.

Люблю, коли містом ніччю йду
в душі заховавши всі плями і блиски.
У мріях плекаю панну бліду,
що в серці зоставила стиски.

Але я не можу цих рисок втримати,
в серці зворушені інші враження.
Заплакана мати.
Самотність моя нероздільна.

7 — II. 917. Владівосток.

С. Гуляєву

ПАННА БЛІДА

126 Мені подобається що я заплутуюсь
в путах панни, що виховалась в парку.
Це цікаво і гостро, я знову пробуджуюсь
і все що обіч я готую на змарку.
Приємно чуть її сміх поверхово - штучний,
так гарно підпасти владі цієї міщанки.
Я знаю, що між нами — жах нерозлучний,
кохання пів'ясне моєї блідої коханки.

14 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

КОХАНКА

Був натовп — розповідали. Була вона.
А я никав по горах, по брудних улицях.
Мене ворушила туга, як сталь міцна,
і я почував, як моє серце скулиться.
Мала розмову — казали. Була легка
і вела політику досить владно і тонко.
У рухах—жвавість і стриманість в думках,—
взагалі трималась, як амазонка.
Але це — дурниці, я розумію.
Проблукаю до ранку. Повернусь на світанні.
Знайти вихід з цієї ситуації зумію.
Сміється той, хто сміється останній.

14 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

АМАЗОНКА

Сонце золотить гори
сонце спини пестить
кличе в Америку розбуркане море
горизонт мигтить

сонце золотить гори
сонце спини пестить.

Горе і радість — благо
горе і радість в мені
тому я рвусь в Чікаго
молюсь весні

горе і радість — благо
горе і радість в мені

Мерхне на бухті льод
віддих груди пестить
хутко розведе пару пароход
гориаонт мигтить

мерхне на бухті льод
віддих груди пестить

14 — II. 917. Владівосток.

СОНЦЕ ЗОЛОТИТЬ ГОРИ

Кохання не любить щирости —
кохання любить гру
В нім — безліч мук і крихта милости,
а зрештою від нього я умру

Хто казав, що для кохання йдуть на
ешафоти?
Хто казав, що кохання — то є єднання
душ?
Ах, не нагадуйте і не підходьте до мене доти,
доки я не зміцнію і не скажу: не руш!

А може тому, що вже витислись соки...
Може тому, що сонце зміняли на зорі
реклям?.
Роки ж ідуть — ідуть же наперед роки?
І взагалі — нам не знищити ж плям?

Так гниє і валиться, зоставляючи прирости,
свою виснаженість кидаючи моралі, добру.
Кохання не любить щирости —
кохання любить гру.

16 — II. 917. Владівосток.

Михайль Семенко

ЗОРІ РЕКЛЯМ

130 Гей підходьте всі кому плакать хочеться,
хто не танцює й не ходе в Народній Дім
хто смішний і в кого серце хлюпочеться
од весни, од парку, од матових зім!

Гей підходьте, махайте білими хустками
всі зневажені і плачучі від безсилої
погорди —
доля поглумилася над нікчемними вами —
гей, підходьте,— гей ви, я хочу дати вам
по морді!

16 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

Ви, що шукаєте щастя
і ви, що вбачаєте у ньому привид.
Справа в тому, що вам важко розібраться
і тому так багато кривд.
Люди, ви страждаєте,
а який близький і істотний вихід.
То ви мучитесь, що нічого не маєте,
то вам досить крихот.
Ах, я знаю слово, магічне слово...
Воно ясніше сонця і чорніше тьми.
Люди! Щастя з вами, і як мало для цього
мови:

будьте людьми!

16 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

1.32 Червяк зневір'я гризе і душить.
Минули дні коли я вірив.
Може цей демон мене задушить
може мене розважить Сускегана чи
Ґвадальквівір.

Ішов назустріч молодому життю.
Прощайте, прощайте щирости дні.
Коли захочу — востанні заблищу
і звук моїх поез ущухне в далині.

Смуток. Не розважить ніхто.
А день такий теплий, день так привітно
всміхається.
Вона сьогодні у весняним пальто
і в вітринах її фігура її подобається.

Згас світ і сонце плям не зоставило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте, прощай усе, що мене раділо й
бавило —
ах, дуже слабий твій голос:—До побачення...

21 — II. 917. Владівосток.

ДО ПОБАЧЕННЯ

Я заморився страждать. Я перемучився.
Мені треба в ліс, приймати пілюлі, Боржом.
Я обезсиажився. Я обеззвучився.
Лишилося буть на кладовищу сторожом.

Було б дуже глупо, якби я став
проклинати і плакати.
Хто винен, справді, що я Михайль а не
Джек.
Як і всі, що були, зникнеш із серця без
знаку ти,
я ж повернусь і піду бо мене ще не бачив
Казбек.

Хто винен, що мене не прив'яжуть посада
і прикрості,
хто винен, що в серці такого багато
зухвалого.
Лише настрої й фраґменти — час мені до
цього звикнути.
Мені ніхто не потрібний і від мене не ждіть
нічого сталого.

21 — II. 917. Владівосток.

БОРЖОМ

Мене ніхто не пестив, казала в останнє
побачення
і питала — чи я люблю.
Все повернулося знову і ще ніщо не
страчено —
чому ж, чому я не сплю?

М'які поцілунки душу, душу стиснули
і міцнішали обійми рук.
Чому ж, чому в мені пасма виснули,
чому не виказав мук?

Так праглось щирости і плакало зневір'я,
заховане у серця глибині.
Коли ж, коли я в тебе повірю?
Ні, ти привид, привид у сні!

12 — II. 917. Владівосток.

elib.nplu.org

М'ЯКІ ПОЦІЛУНКИ

Невже Ви маєте лиш ту кохання силу,
що даєте мені?
Мрію легкокрилу
згадують дні.

Невиразність і нещирість — ми до цього
прийшли.
Ну і хай — це край.
Так до чого ж Ви знову завели
про майбутній рай?

І чому я сам не скажу твердо — що годі,
бо безодня між нас!
Я, заплющивши очі, ніби бути згоді,
піддався впливу — на який час?

Люблю — я це знаю. Але ж чому раніш я
це почував?
У кожній рисі був кохання рух.
Я тоді не думав і не знав
цих чорних мук.

Мрію легкокрилу
згадують дні.
Невже, невже в душі Ви маєте лиш ту
кохання силу,
що даєте мені!

22 — II 917. Владівосток.

СУМНІВ

136

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.
Може запорошишся поруч і ти?
Бо кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.

Хто каже, що весна йде
і сонце хутко гляне?
Це неможливо... Сховаюся ж де?
Сніг же розтане?..

Хто каже, що весна йде
і сонце хутко гляне?

Замітай, замітай матовість зблідлих мук
і моїх скривлені губи.
Затамуй кволість, призирливий у мені
стук:

Не любить...

Може зітрешся, розтанеш ти?
Сніг уколисує душу.
Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

28 — II. 917. Владівостон.

СНІГ ЗАМІТАЄ УСІ СЛІДИ

Вона робила великі очі вчора.
Дві сльози зобачив на світанку.
Може, може я справді бачив початок горя,
та не бачив останку.
Фон такий непевний — у пів на 4 над яром.
Передранішні півні нерви нестили.
Бухта посивіла, взялась легенькою пáрою
душі, наші душі привиди накрили.
Ґрунт відсунув мене. Подумайте, я в
просторі ніби привид!
Невже, невже земля — не моя мати?
Але не можу як я в небо! Де самотність і
звиви!

Посадіть мене за ґрати!..

28 — II. 917. Владівосток.

elib.npu.org

НА ТІЛІ БУХТИ

138 Що таке — захват? Що таке — біль?
Що таке — мука і жах зневаги?
Я зрадив своїм принципам і шукаю розваги.
Що ж не таке! Це ж на життя пасквіль!

Не можу, не можу, не можу розп'ястись!
І коли я ненормальний — то нащо ж я тут!
Прірва. На дні — жах, безлічногий спрут.
Я вперше — не обіч і востаннє —
підтятий.

Ну і нехай не передзначено. І що буде
далі?
Я заплутаюсь і не вилізу. І невже це
павутиння
моє життя і ціль? І хто — чи я, чи всі, чи
вона винна,
що тут — омега, і приск, і зимність сталі?

Об'єктивність. Сонце і ясність. Усе, що
навколо.
Невже це не сходиться, невже це поза
моєю душею?
Невже я такий пристрасний, що все
починається й кінчається нею?
Квіти безстидні. Жах. Божевілля хватає і
душить за горло.

Що таке біль
і жах зневаги?
Шукаю розваги,
бо життя — пасквіль.

П'ЄРО СТРАЖДАЄ

Не можу розп'ястись —
нащо ж я тут?
Безлічногий спрут —
ним підтятий.

І що буде далі
невже павутиння?
І хто — чи вона винна
за зимність сталі?

Усе, що навколо —
поза моєю душею?
Світ кінчається нею?
Душить за горло.

28 — II. 917. Владівосток.

П'ЄРО СТРАЖДАЄ

140 Чи бачив хто, як сліпнуть думи
і серце розпадається, надвоє розколене?
І коли вирисується воно зі стуми —
це як жах, коли побачить, що воно —
оголене.

Чи чув хто, як мріють роси
про життя вічне, ранком, як червоніє схід?
Над гамором безшумлять крилаті
альбатроси
і над душею — привиди страхіть.
Заспокоєю електрика —
так ясно забутись, довірившись
електричному богові.
Більше галасів, стуку, більше гаму, дзвону,
крику —
дайте людей сюди, дайте реву, стогону,
реготу, дайте ворога!..

elib.npu

АЛЬБАТРОСИ

Я околений жмутом моїх відчувань.
Але я їй не скажу, що вони всі — довкола
неї.
Захід над бухтою. Які засліплюючі кореї —
глянь!

Електрика довкола сопки — в далині, в
тумані — фантазоцирк.
Ще горіх ця аналогія нас смішила.
На стіл забравсь прекомічний — моя панна
впустила —
цуцик.

Хутко Велике Свято. Що тепер робиться
дома?
Я жду — не діждусь, як оздобить спини
травиця.
Чому ж, чому розбивас і з'являшує крицю
втома?

22 — III. 917. Владівосток.

ФАНТАЗОЦИРК

142 Учора побачення ми розірвали
на високій горі біля „старого місця“.
Я відібрав листи і книги, на прощання ми
нічого не сказали —
і розстались в перші дні квітневого місяця.

Повертався сам по шляху суперечок.
Над струмком хвилину постояв, де розірвані
листки тріпотіли.
Все склалось так, що я почув себе
глечиком
і по моєму тілу пробігали автомобілі.

3 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ПО ШЛЯХУ СУПЕРЕЧОК

Люблю, коли ми ображені,
і розходимось, як чужі,—
розходимось недоказані,
з тривогою в душі.

Розходимось і знову стрінемось —
це ж міф, що ми чужі!
Ми обоє — подумай — де ми дінемось,
скажи!

3 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

РОЗСТАННЯ

144

Минає свято. Я знов підтятий.
Скрізь шум і регіт. Гомонить юрма.
В відгуках свято. Минає свято.
Для нас його нема.

А ну, лишень, зрахуйте кроки,
що я пройшов наодинці!
Я міг згадать з дитинства роки
і обходив театри всі.

Послухайте, панно, коли я не винен —
то не кину перший привітання слово!
Я тану в світі безупинно.
Я теряю, теряю мову.

4 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

СВЯТО

Розхристуйся, моя душе, розмерізуйсь, *серце,*
висихайте, жили!
М'язи і кров — бензінодимом ся проймітъ!
Я остаточно онімів і зітерся,
я цілком розгубив свої сили
пєсамохіть.
А далі, далі, я вас запитую —
скажіть, чого сподіватись далі?
Я ж не можу душу відродить свою
і не знайдуть матерії почування спраглі.
Я не хочу занапастити душу
і загубить молоде тіло.
Я оглядатись назад не мушу,
я іду наперед сміло.
І потім — це острах. Я чекаю на купання,
на свіжі прискі й сприяючу дієту.
Я ж не можу спровадити моє життя у Лету,
у мене ще переважують сподівання.
І не даремне ж з дитинства сниться,
що я — пророк, довкола — моя воля й уява.
Життя розбило мій соліпсизм, але ж мусить здійіснитьсяся
частина омріяна — слава!

IV. 917. Владівосток.

ЕМАНАЦІЯ

146

Дивлюсь на вулицю крізь мутне вікно.
Бухта, як завше, в диму.
Іноді блисне туга — чому я не в Криму?
А загалом — болить зуб і мені все одно.

Червоний стяг тріпоче над вікном.
Мов гусак, надувшись, рушив катер.
В голові бренять мотиви з Лізістрати.
а з вокзалу зареготавсь ґном.

Сміються, регочуться ґноми над нами —
над нею — там, наді мною — тут.
Перед очима — листів повернутих вигин.
Ах, я не знайду аналогії з моїми думками!

Але болить зуб і мені все одно.
І я все думаю: чому я не в Криму?
Бухта в диму.
Дивлюсь на вулицю крізь мутне вікно.

7 — IV. 917. Владівосток.

АНАЛОГІЇ

Хочеться казки. Хочеться тиші.
Галаси, сурми виснажили мозок.
Серце — серце моє ледве дише,
ніби йому дали 100 різок.

Хочеться далі. Ну хоч в Австралію.
Виберу на мапі найсамотніший острів.
Перекину з собою віків вакханалію
і мої поезії гострі.

Червоні плями на зеленому фоні.
Чую, бути мені цікавим е́піком!
Нащо, нащо схопили ви на грамофоні
мою безумну репліку?..

7 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

РЕПЛІКА

148

Скумбрія
синій хінець корзиною
прожектор берег
морська капуста
динею
густо.

7 — IV 917. Владівосток.

elib.nplu.org

В свято — день, розірваний надвоє.
День з маленькою павзкою.
Ранок, що молодість нашу нагадує,
вечір, що видається казкою.

Це наш щосвятковий програм.
А як дощ — зіходимось в бібліотеці.
Які жваві наші речі
і в легенях пахне громом.

Двічі перевозив через бухту хінець.
Цілував перса, сонце зливалось з віддихом.
Збирали, пестили квіти заблідлі.
А зараз — я з її серця вигнанець.

13 — IV 917. Владівосток.

elib.npu.org

ВИГНАНЕЦЬ

Щорана я роблю моціон
і зустрічаю неодмінно.
А над вечір — ми біля бухти незмінно
і на нас дивиться Оріон.

Тоді стає вогко і якось незатишно.
Щока до щоки за теплом нагинається.
Наша пляма з фоном зростається
і не камінь тільки тому, що дише.

Мови тихість і доторку м'якість.
Далі надходе час розстання.
Бухта спить. Далеко до світання.
Завмирає і тане зляканість.

13 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

НАША ПЛЯМА

Я не можу відсунути одважливо
моїх бентежних жадань.
Хто, хто на мене гляне зневажливо,
свідок ганебних упадань?

Хто, хто зрозуміє прагнення
і душі катакомбну журбу?
Я не давав завчасно попередження
і не виявляв злобу.

До пестощів серце звикло
і скільки виникло вулканічних гір!
Ах мені дуже, дуже прикро
що усувається світовий ефір.

Що було ясним — стає несталим і чорним.
Не вдовольнить же спокій юрби.
Я не хочу буть лагідним і апріорним,
не ухиляюся від боротьби.

Гей, підходьте, чемпіони і королі,—
всі, всі, що визнані за геніїв!
Як порожньо, порожньо на землі...
Мені набридли пости надхненні!

16 — IV. 917. Владівосток.

ЗАКЛИК

В моїй душі стільки болів і ран
роз'ятрених,
як на Хрещатику електричних лямп.
І навіщо для мене стільки вигуків
отеатрених,
коли для вас до кінця і завжди я — трамп!

І навіщо ваші погляди, і призирство,
і рецензії,
коли я очікую на барабани з ваших шкір!
Ах, ви як спостерегли вже, що я не
потребую пенсії,
і цілком у іншу сторону направив трамп
свій зір!

16 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ТРАМП

„У мене мовчазний настрій“ —
жартуючи в ухо шептала,
коли я блукав по Іматрі.
Невизначеність стала.

Лірика, лірика, лірика.
Світ у мої струни дзвоне.
Не поборю в собі звіря,
вбираючи мудрість Сорбони.

Може це все тільки для рими.
Взагалі я приймаю ваші зáкиди.
Я вас люблю і зву дорогими —
я вас люблю на сході, на заході.

Згоджуюсь, я не великий майстер.
Доле, моїх здібностей позбав, позбав!
„У мене мовчазний настрій“ —
не жартуючи їй шептав.

16 — IV. 917. Владівосток.

Сонцем затамовую свій біль.
Справді, я становлюся гострий.
як Рене Ґіль.
Поїду на Пташиний Острів!

Об камінь човен обіпре хінець.
Боже, а як же злізти
коли зупинесь?
Гей, змієкосий, куди завіз ти!

Море втеряло щось найдорожче.
Два дні ревіло, казилось, благало
і корчилось.
Замало! замало! замало!

Треба вище — й по-всьому!
Як я — без сумління —
до грому!
Поставте мені трампліна!

18 — IV. 917. Владівосток.

ПТАШИНИЙ ОСТРІВ

Кохання, кохання —
що за штукенція?
Молекул, атомів прочуваннл,
одухотворена інтерференція.

Заздрість, заздрість —
що за оказія?
Ніч, убийча безпорадність,
глуха, жорстока Азія.

Обоє — вмісці. Щасливі — вмісці!
Цілують ноги!
Що за вакханалія при розкладаючім місяці?
Психопатологія!

16 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ІНТЕРФЕРЕНЦІЯ

156 Сьогодні вночі мене задушить кошмар,
бо я згадав чорне дно у прозорому Пелі.
В моїй душі — найбільше, найбільше хмар,
бо я син землі.

Спітнілий бруд, протилежності і контрасти —
такий закон.
Як легко підвестись, як легко упасти
і осріблить над клоакою балкон.

Не покажу тобі радости, бо сильніші муки.
Я не хочу, щоб ти — ясна і чиста — стала
сумна.
Ні, ви подумайте: зорі і зелені луки —
моторошність і незатишність пслового дна!

16 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.edu

ЗАКОН

Два дні ми були вмісці —
я і ти.
Пестило море, далеке місто,
сонце і білі цвіти.

Почувались на незалюдненім острові —
я і ти.
Здавалось муки - захвату гострого
не можу знести.

Між гір бігали щасливими дикунами —
я і ти.
Сонце, безжурність, блиски над нами,
сміх золотий.

А ввечері — ми европейці в шумному місті,
на грудях — білі цвіти.
Серед ілюмінації — сонечні, ясні ми вмісці
я і ти.

19 — IV. 917. Владивосток.

Ждуть спереду моторошности дні —
дні неминучі.
Горіння, зимість витримати мені
страшної бучі.

Я надіну, надіну на груди міцні
сталевий панцер.
Хто, хто шляхи зітре мені?
Виходь уранці!

За містом хмари, дими страшні,
блиски сліпучі.
Ждуть спереду моторошности дні,
дні неминучі.

21 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ДНІ НЕМИНУЧІ

Які заховані мої глузування —
мої глузування одверті.
Ти ледве чула їх за блисками кохання
на камернім концерті.

Я перезабув зловісні відчування,
чорні крила безнадійно зникли.
Ні, я не хочу, щоб до глузування
ми обоє звикли!

21 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

НА КАМЕРНІМ КОНЦЕРТІ

До справи цієї я непричетний —
я осторонь від вашої драми.
Дух мій — і абстрактно, і конкретно
розвіявсь вітрами.

Я приймаю ваш осміх привітний —
все одно він у серці розтанув.
Ви одержите мій спів відповідний
коли на тухнучий захід гляну.

Сміх зажевріє — зимний, мій,
коли відчую жах безодні.
Розкручусь в льоху, як чорний змій,
і умру, умру сьогодні.

22 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ВІДПОВІДЬ

Чотири крапки огненні
відблисків не дають
подихи линуть південні
іскрами в млу плюють

миготить за стіною червоне
оліхтарений зідхає вокзал
за рогу вирнув чічероне
ходім на баль.

23 IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

162 **Буду ходити у міський сад —**
там кабаре і фарс.
Люблю, коли в душу просковзує гад —
тоді так багато фраз.

Ха. З боку червона каруселъ
серед общипаних запльованих кущиків.
Хрипить катеринка, скільки п'яних трелів —
ніби зґрая веселих маленьких цуциків.

На веранді струнний квартет.
Я — поет.

23 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

МІСЬКИЙ САД

З самого ранку з дня капали сльози
переплакав день лише над вечір
заспокоївся кинув хникати і хлюпати
погрози
хусткою втерає очі й походжає по скверу

трамвай веселий блискає в темних калюжах
привітно дивляться на вулицю ілюзіонні
фойє.

Чому ж ти тужиш,
серце моє?

23 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ВІДБЛИСКИ

Я вам даю мої кавалки —
душі ілюстрації.—
В мені — лязг і гудки,
білі акації.

Давайте ваші сонети,
форми і класичні правила!
Поміряємось, поети?
Доля нас на герць поставила!

Сказать, скільки в мене відваги?
Я мучусь від достатку сил!
У мене 1000 метрів зневаги
і, знайте, безліч крил!

Для вас мої білі акації —
для вас, дівчата і юнаки,
душі моєї ілюстрації,
особистости кавалки.

23 — IV. 917. Владівосток.

П'ЄРО ЗАДАЄТЬСЯ

Сьогодні я солідний естет.
Розуме, свій смак зажмур!
В душі моєї кабінеті
Edmond de Goncourt.

Справжнє аполонське надхнення —
Сріблянський заспокоїтись мусить.
Хто винен за таке сполучення —
Уітмен і Валерій Брюсов!

Я недалеко від Пізи.
Срібло мандолінних струн.
Настирливо в очі лізе
з графікою Ковжун.

23 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЕСТЕТ

Бухта в блискучих зміях
після дощу.
Побачу блиск на віях —
все ж не прощу.

Синьою зимністю зім
затамую латку.
На довгого листа відповім
листовну картку.

Більше, більше запутаності,
більше хмар!
Громе, перед нашою зустріччю —
вдар!

25 — IV. 917. Владівосток

elib.npu.org

П'ЄРО РШУЧИТЬ

Певно страждаю я напослідок,
бо не мучуся по тобі.
Від зустрічі зостався лиш прослідок —
я не піпов втропі.

Я гублю, гублю до тебе кохання,
хоч настрій мовчазний.
Ти — або я — кинемо жалкування —
ритуал досить нудний.

Взагалі я доконче вибачливий
і не прохаю кінця.
Хто, хто закине докір пустотливий —
що відрікся вінця?

25 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.org

РИТУАЛ

Найдорожче я віддала по доброїй волі —
сказала, вдивляючись у захід,—
того дня, як не була у школі,
що зоставив матові відзнаки.

Наслідом губився зір в тумані,
де в синіх плямах танули сильветки.
Блиски зривалися з очей кокетки,
зливались з стрілами у перухомім
споглядданні.

Діткнулась рукавом — у відповідь на
зичність.
Проймала серце поверхова вогкість.
За спиною шептались недокличні
далекі кроки.

28 — IV. 917. Владівосток.

elib.npu.edu

ДАЛЕКІ КРОКИ

Хай би росли вони край прірви.
Ми нахилились. Смерти жах.
Застиг мій усміх на устах.
Нащо сказав, що їх не зірвеш?

Це ж є щось більше за рисовку
А в мене леденіли жили.
Я роздратований і не жалію сили.
Я їду — геї ти, висока!

1114 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

КВІТИ

Я на страждання тебе веду —
на повільне згорання.
Вибухнемо на прощання —
так написано на роду.

І може в світі не бачив ніхто
боліда, за наш бучніш.
Заплети косу міцніш,
застебни пальто...

7 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЗАПЛЕТИ КОСУ МІЦНІШ

Час іде. Стіни бовваніють.
Сили лютують земні.
Нащо на шию змії
тобі й мені?

Кинути мусимо острах.
Жах пережити —
смертельно - гострий,
неситий.

Не блідій.
Я з тобою.
Зігрій
собою.

7 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ОСТРАХ

Чорні стіни у тінях
чорні стіни в воді.
Скільки гуку в одмінах
лічить не хотів.

Сонце суниться в прірву
в огневих блисках.
Може я тебе вирву
коли зникне жах.

Але час вже в місто.
Грюкотить паровоз.
Скільки в мозку злісті!..
Скільки в грудях сльоз!..

2 15 — VIII. 917. Владівосток.

elib.npu.edu

ЧОРНІ СТІНИ У ТІНЯХ

На скелі безмовній я
внизу маневрує потяг.
Між гір зміїться колія.
Нагнулась з неба високостість.

Затока спить, зморщивши брови.
Край молу смикає шаланди.
Сонце заходить без умови
в червонім краваті, галантне.

Блиснуло світло. Згасло враз.
Шоколадніться дим з майстерень.
В мені — безмежність синіх фраз
про ту, в якої очі — терен.

2 15 VIII. 917. Владівосток.

С. Гуляєву

ТЕРЕН

elib.npu.org

На трамваї щойно приїхав
уночі.
Виткнулось і зникло лихо —
мовчи.

Через Урал сам поїду —
як і перш.
Серце — відтіля Ліду
позвеш.

Серце, дівчину - мрію
розкохай.
Тоді зникнеш в царстві зміїв —
знай.

7/20 — VIII. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ДІВЧИНА - МРІЯ

Намул моторошний обплів тіло,
медуза в серце вп'ялась.
Синя пташка відлетіла —
звідки Чорна взялась?

Огневу пляму зобачив зір.
Зникніть, зникніть, медузи й змії!
Я — самотній, злобоокий звір.
Я — сміливий!

7/20 — VIII. 917. Владівосток.

elib.npu.org

МЕДУЗИ

178 **Лише для тебе я ходив по дощу —**
обходив пів - міста.
Лише для тебе сказав: промовчу
доказам адвентіста.

Розгублено переглядував комуністичні теорії.
В грудях ворушилась змія.
Мене вдовольнили б тільки зоставленості
образи хорі —
що ти була самотня, як я.

7 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

КОМУНІСТИЧНІ ТЕОРІЇ

Боже, Мені набридло бути твоїм сином —
пропоную поміняться ро́лями.
Мені набридло носиться зі вселеними
бо́лями,
набридло кокетувати Своїм загином.

Боже, схились переді Мною з німими
благаннями —
не бійсь самотно - збудованої стіни.
Я прийму тебе з твоїми пориваннями,
лише світ Мій, душу Мою збагни!

7 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ОБІД АТЕЇСТА

Бухта зачовнена й жвава.
Катери воду січуть.
Чуть
як стогнуть сірени і давлять.

Шумують ґвинти у вирáх.
Бухта ворушиться прудко.
Хутко
підіймуть над рейдом сокири.

10 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

НАД РЕЙДОМ

Украдь
мої думи
розріж
міць ниток
щоб зшитої
не брать.

13 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

РУХ БЛАГАЛЬНИЙ

Якби ви знали, скільки сонця в мені!
Якби ви знали, скільки темних безодень!
Не затьмарить мою душу плинучий гнів —
розтанув сьогодні.

Якби ви знали, скільки пестощів в грудях!
Якби ви знали, скільки криги й зіми!
Кригу і холод — заберіть, люди!
Кохана — пестощі візьми!

22 — V. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ

Я умру. Але вмерти не можуть
мої мрії - думки.
В них минуле сторожить
білосніжні замки.

Не жалій. Не сумуй... Літнім ранком
сонце душу пригорне мою.
Обернуся я в каплю прозорим світанком
і забудеш про мрію свою.

Щастя — казка, щастя - кохання...
Не жалій. Не сумуй... Моє тіло зникне,—
але праною влину я в тебе з диханням,
коли мрія мрію в час смеркання кликне.

— VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

Чорні смуги на сталі
тінні смуги від гір
стіни застиглі впали
з тігрових шкір

тануть никнуть у шклі
плями вітрильні
нерухомі в блакитній м.і
фони пильні

чорні смуги на сталі
тінні плями від хмар
хвилі скалки колихали
невиснених чар.

21 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.edu

ПЛЯМИ ВІТРИЛЬНІ

Обізвалися струни легеньким гомоном
осьміхнулися струни потухшими боллми.
Ще тріпався звук, але був уже хорий і
стомлений
перви тремтіли нитками голими.

Туман випливав з - за гір моторошних
багровість заходу офонив в пекельну
містерію
пикли дерева, мізерно позгиналися постаті —
Бурі, Великій, Таємній Бурі відчиняйте
двері!

21 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ТУМАН ВИПЛИВАВ

186 **Вона зворушена, осинєплямлена —**
зі схвильованим носом.
Скільки тонів і рисок, як душа обламлена
і обожеволені коси.

Скільки блисків у погляді мій зір подибле
коли ніж до пульса діткнеться.
Час рану загоїть, час з очей блиски зсипле —
звичайний профіль зостанéться.

27 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ОБОЖЕВОЛЕНІ КОСИ

Перегортав дві години прилизані сторінки.
Нудьгував над „Аполлон“ - ськими
репродукціями.
Коли десь зокола дзюркотіли струмки
і важились у моєму мозкові драхмами й
унціями.
Страшенно сумно і... робити нічого.
А ще ж рано, 10 г. з кількома хвилями.
Чи не мав я настрою ще зліщого, ще
сумнішого?
Чи не поривавсь по - юнацькому за кри-
лами?
Зараз я найпустіший, який тільки був
коли.
Там десь вона зосталася. Сонце тоді
заходило.
Зойки і галаси цілий день зранку
грюкали
і щось кулаки мої від брудних плям
відводило.
Ніч. Крапки - ліхтарики пробігають по
вікнах.
Трамвай дзвоне, Вестінгауз груди
епілептично лоскоче.
Прокльони - зойки, прокльони - галаси
навіки, назіки нам,—
мрії, маріння до хмар, до зор
не доскочуть.

27 — VI. 917. Владівосток.

МОМЕНТ

Відтак додав безсилим шепотом.
відходючи невчасно,—
хай всі слова гамором - скрежетом
відблискують і гаснуть.

Море — душа — ущерть зворушена,
ховаєсь в пітьмі ночі.
Ти у мені вже обездушилась,
ти перепахла конче.

27 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ОБЕЗДУШЕНА

Скажи — ти не забула гору Жовтих Лілій
і до болю зелену полонину? —
Коли перебули найпоетичнішу з ідилій
і клялись кохати до загину?

Сонце, сонце, небо, бухти, бухточки, далі —
ми ж цілий світ у той мент осягнули!
І квіти — великі, жовті, безумні — збирали,
і все минуле, і все майбутнє — забули,
забули.

27 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ГОРА ЖОВТИХ ЛІЛІЙ

Співи, співи в мені,
військова музика,—
всі радості, всі болі земні,
зойки і крики.

Мрії, які коли люди мали
у найясніші хвилі,
заміри й думки, коли б їх не пискали —
всі у мені застигли.

Волю, волю в собі хороню,
що від печер стискáлась.
В світ надсилаю силу бучну
щоб обізвалась.

27 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЗМІСТ

Розірвіть моє серце, випустіть кров,
заберіть усю прану.
Борсаєсь в грудях мій бентежний Бетховен
цілу ніч до рана.

Візьміть, візьміть моє дихання
енергію вжийте на новий світ!
Тіло моє — для руйнування,
дух — невідомому привіт.

27 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

192 Гей ви, збирайтесь на мітінґ —
з Марсу приїхав преславний оратор!
Анонс: „Соліпсизм Декарта
у відношенню до скетінґ - рінка".
А по скінченню дивертисмент.
Проспівас модерний поет
„Про Канта і h - muhette".

27 — VI. 917. Владівосток.

Афіша

elib.npu.org

АНОНС

Повинен роздягтись і роззутися,
поки не обляло жаром.
Не можу я почуття позбутися —
що я перед пожаром.

Нетерплячися хвилі жду —
коли пульс напнеться перед вибухом.
Пчілка, пчілка на квітці вся в меду,
світ насторожується і поводе вухом.

Шлях здибав нас і дорогою спільною
рівночасно дійдем до менту.
Може — я, може — ти будеш вільною,
а може зіллє нас у мрію одверту.

Ще не мало страждать — перед найвищим
коханням.
Ще не мало дрібниць і конфліктів
залагоджувати.
Ах, не дивись з зачудова́нням —
не треба, не треба згадувати!

30—VI. 917. Владівосток.

Всі мрії наші — там,
мрії спільні.
Готуються нам
кайдани вільні.

Кохай міцніш —
без попереджень.
Моя ніч.
Твій день.

30 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕНЬ

Я не умру від смерти —
я умру від життя.
Умиратиму — життя буде мерти,
не маятиме стяг.

Я молодим, молодим умру -
бо чи стану коли старим?
Залиш, залиш траурну гру.
розсип похоронні рими.

Я умру, умру в Патагонії дикій,
бо належу огню й землі.
Рідні мої — я не чутиму ваших криків,
я — нічий, поет світових слів.

Я умру в хвилю, коли природа стихне,
чекаючи на останню Горобину Ніч.
Я умру в павзу, коли серце стисне
моя молодість, і життя, і січа.

30 — VI. 917. Владівосток.

196

Катер дає третій гудок —
блискучий, витворний катер.
Місячної ночі ми кидаєм Владівосток
і рушаєм в бік, де темніє кратер.

Вогники, вогники по бухті скрізь,
вода шумує і колише хвиля.
В нашім серці правда немає сліз,
мила?

Місто, місто в огнях зостається ззаду.
Море виблискує, тіні погляд лоскочуть.
Кохана — чому ми раді,
чого серце скоче?

30 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ВОГНИКИ ШО БУХТІ СКРІЗЬ

Хутко ці гори кинемо,
море кинемо дике.
В Києві серце спинемо
і острах зникне.

Озеро Першої Зустрічі —
озеро Жовтих Лілій...
Майбутнє — чи нас одуре,
чи захопить у міці смілій?..

Скільки ми мрій остáлили,
скільки в них сліз і захвату!
На горах сльози падали,
зникали, як мене звала ти.

Прощайте, звірячі спини!
Море — ти в душі навіки!..
Хутко, хугко ми вас кинемо,
в спогадах — ви нам ліки...

30 — VI. 917. Владівосток.

МОРЕ КИНЕМО ДИКЕ

Міський сад забрудненний,
повний різнобарвних плям.
Сад, як мрія облудний
і гидкий, як хам.

Оперета, веранда, кіно,
сміх і музика зойків.
Ах, яке блискуче вікно!
І немає одмовки.

Зелений квиток, в кишені руки.
Барвна юрба міщанок.
Розтануть безпідставні муки,
поки зажевріє світанок.

30 — VI. 917 Владівосток.

elib.npu.edu

МІСЬКИЙ САД

Пароход з червоними смугами
пройшов крізь раму.
Сміх падає над хоругвами
людського краму.

Куди, куди твій шлях осумлений,
чи спине о́страх?
Покажіть мені доріг зачумлених
і дайте ножів гострих.

Я не піду зціпивши зуби
і не стисну долоні.
О дайте, дайте мені згуби
для моєї броні!

30 — VI. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ПАРОХОД

Було біля моря весело,
цокотіли камінці.
Так легко гнулись весла
у міцній руці.

Дратись на скелю струмлену
у вогкий чагарник.
Вдивлятись у даль отруєну,
де острів зник.

Почуватись маленьким хлопчиком,
бігать, радіть, мов у сні.
Жити б так і ночі і
дні!

6 — VII. 917. Владівосток.

elib.npu.org

БУЛО БІЛЯ МОРЯ ВЕСЕЛО

Слів, слів нехватає у мене —
блисків, крапок і плям.
Я загубив стремена,
я лечу серед ям.

Рима насіла на шию,
оздобленості звичайні.
Ними я голість закрию
і свою неохайність.

Фразо, фразо — покинь мене,
охопи дикунський вий!
Охопи, охопи нестримано,
звіре шалений, злий!

6/19 — VII. 917. Владівосток.

elib.npu.org

П'ЄРО ХМУРОБРОВИТЬ

День ідейного краму
новин крови і хмар —
дай телеграму,
газетяре!

Захвати, пориви й вигуки.
Декларації, наради.
Смішні комічні крики
і настрій радий.

Преклоніть, схиліть хоругви
у час найтихших свят,
ах, не підводьте голови —
ще гармати не сплять!

6/19 — VII. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ГАЗЕТЯР

Червоноплямиться за оградою парка
то мила йде.

12/25 — VII. 917. Владивосток.

elib.npu.org

МИЛА ЙДЕ

Ніч лежу серед шляху
нюхаю порох
пляма комічно страшна
хлюпотить у рову
людина вирinула
підвівсь на передні лапи
хвилинами дряпає горло
але все завмерло
приріс.
Я певний що мене у пітьмі не видно.

11/24 — IX. 917. Владівосток.

elib.npu.org

Ніч охопила, як вийшли з лекції.
Осліпила пітьма.
Швидше, швидше позбутись анексії!
Засніжи, зима!

Губи, чув, були міцно стиснуті.
Напруженість слів.
Руки ворожо, рішучо повиснуті.
В постаті — гнів.

Осінньої ночі — які ми замкнуті!
Яка зимність з - над зор!
Не засніть, нерви, почування спрагнуті,
поглиблюйте хорість.

13/26 — IX. 917. Владівосток.

elib.npu.org

ЯК ВИЙШЛИ З ЛЕКЦІЇ

Зламте книгу, доки сонце встане,
прославте людину.
Знищіть, приниэьте невблаганне,
кволість предайте загину.
Розв'яжіть руки, розчиніть лоба,
викиньте на тротуар мозки.

1926 — IX. 917. Владивосток.

elib.npu.org

ЗАКЛИК

З кущів в туманах народжується
Великий Пан
де в'ється у горах виложується
бистрий Сучан.

Мої змагання в росах губляться
в бучній траві
до щовбів камінних самотно туляться
у буровій.

Сліди мої в долині зрошеній
до моря зір —
надії сплакані і муки зношені
тобі, повір!

29 — IX. 917. Катеринівка (Сучан).

elib.npu.org

ВЕЛИКИЙ ПАН

208

Струїть вода і плещесь весело
по камінцях
сріблиться плесками кришталить весла
блідий Сучан.

Проміння гаснуть в воді зливаються
мов без снаги
у стрій опітьмений вже зодягаються
береги.

29 — IX. 917. Сучан (Пряморськ. обл.).

elib.npu.org

ПРОМІННЯ ГАСНУТЬ

Повіяло зашуміло з моря
на Брата і Сестру
понесло на долину хору
примари без рук.

Шматками темряви закидало міжгір'я
чорними хрестами закрутило внизу
заскиглили душі від пекельного зневір'я
а сонце — сонце було поблизу!

Протиснулось на рятунок вимушений
стиха розтанули плями і зникли хрести
і запитав Пан до решти видушений:
хто Ти?

29 — IX. 17. Сучан.

elib.npu.org

ТАЙФУН

День погожий ясний омріяний
щасливий і обезнадіяний.
Без шляхів і мети
я — мов ти.

Боже, досить цих блисків і пахощів!
Я заакашлявся в пранІ.
Іду в кущі
богом стану.

Лежу. Душа між гір
понад Сучаном.
І я, і квіти, і птах, звір—
прочани.

29 — IX. 917. Сучан.

elib.npu.org

ПРОЧАНИ

Тисячі, тисячі років віти колихали,
— погибали, наростали знов —
хвилі спінені щовби підмивали,
як я з'явився в Чі - хан - гоу.

Тисячі, тисячі років вітри шуміли
дикий схід фарбами вигравав —
аж поки не метнув дріт електричні стріли
до скель прибув мій пароплав.

Ховає море величні тайни в коралах
і в корейській хатині я зухвало розбувсь.
Тисячі, тисячі років гори ждали,
поки я по хребтах пройдусь!

30 — IX. 917. Чен - ю - вай.

Тисячі, тисячі років гори ждали,
поки я по хребтах пройдусь"...

ЧІ - ХАН - ГОУ

Біля моря дві піраміди
ми в долину їдемо
де прозорий Сучан.
— Глянь!
Ніч. Плями чужі.
Живої душі
не знайдеш, скільки серце не жде...
Де ж
бліді верби й крейдяність хат?
Морок зіджав.

30 — IX. 917. Сучан.

elib.npu.org

ДВІ ШПРАМІДИ

Покрили гори пестливі тіні
лілові смуги
і легким льотом вторують зміні
фраґменти туги.

Порвались пасма туману сизого
понад Сучаном,
шматочки смутку легкокрилого
рвались туманом.

elib.npu.org

ЛІЛОВІ СМУГИ

214

Вечір охоплює далі невисні
гори окутує в сині серпанки
тони прозорі сухі і безстрасні
плинучий в сутінь спів колисанки.

Над річкою легіт торкається скла
в далині погасають вечірні пісні
у тінях химерних у пасмах тепла
горять на рибалках самотні вогні.

5 — X. 917. Сучан.

elib.npu.org

ПЕЙЗАЖ

Залунали пісні по зеленій долині
де пахне капустою і скриплять вози.
Гей дівчино, мені йти тридні —
до порону мене підвези!

Хутко вечір, повертаються з моря
кри.ілями мелють тремтять качки.
Залунали пісні затихають у горах
і німіють знеможно скелясті свідки.

5 — X. 917. Сучан.

elib.npu.org

ЗЕЛЕНА ДОЛИНА

З ранку повіяло вітром з півночі—
замело.
Спить село
в ліношах.

Застогнав зашумів заскрипів ліс.
Темною нічкою
шумить над річкою
верболіз.

7 — X. 917. Сучан.

elib.npu.org

ЗАСКРИПІВ ЛІС

Липне грязюка до ніг над Сучаном
після дощу.
Кинув у воду капусти качан,
кричу.

Скінчивсь і другого не буде
мій Bloc - Notes.
Гей коли ж уже прибуде
пароход?

16 — X. 917. Сучан.

elib.npu.org

ПОНАД БЕРЕГОМ

і було прикро і непривітно
спереду — ніч
бурі просить душа
сльозить сміх
немає
більш не прийду
в скроню давить ніж
чужий.

XI — 917. Харбін.

elib.npu.org

СПЕРЕДУ НІЧ

Хвилювання знайомі
хвилювання старі
при таких комічних обставинах
така несподівана ніч
ноги мерзли душа палала
душа розривалась
Сестра Беатріса у теплушці
два слова ці моє серце пестили
руки м'які незнано - рідні
волосся шовк
огневість дотиків
ласкові - ласкові слова злітали
на дні
тій що зникла так хутко
яка почувала в собі частину мого сонця
її еманацію збережу я.

XII. 917. Кибинці.

elib.npu.org

220 Кілька маленьких вражінь
проводив на вокзал сестру
був м'якенький ранок ми загострились на
вітрі

чекали потягу години дві
лінощі
але згадувалось в голові.
На Ромодані вогко й слизько
побіг купити газету й квитки
небо змутніло, було таке облудне, було
так близько

гайдамаки на плятформі
рушницями жупаносвитки
в чудернацькій уніформі.
В зустрічнім потязі зустрів давнього
знайомого

він має шлях через Азію до гір і заток
мною нещодавно кинутих
мені хочеться
сісти у вагон
в протилежний
бік полинути
до чужих далеких рідних милих берегів.
Але ми стиснули руки
і я в Кибинці.

XII. 917. Кибинці.

МОМЕНТ

КНИГА ЧЕТВЕРТА

ҐАЗЕЛЕВІ — БРАТОВІ ОЛЕКСАНДРУ
КИБИНЦІ, ЗИМА 1918

Моему брату
Помолись за меня — ты
Тебе открыто небо.
Ты любил маленьких птичек
И умер замученный людьми.
Помолись обо мне, тебе позволено
чтоб меня простили.
Ты в своей жизни не виновен в том —
в чем виновата я.
Ты можешь спасти меня.
Помолись обо мне.

Елена Гуро

elib.npu.org

СІЛЬСЬКІ САТУРНАЛІЇ

elib.npu.org

Скільки, скільки пожовклих зшитків,
скільки пожовклих мрій!
Дорогі, рівненькі рядочки — серця мого
відбитки,
юнацькі благословіння Неіснуючій Сестрі.

З червоними краями, в цератових
палітурках,
вони містять душі гострий розвиток.
Ви, мої сторінки, серце моє — в замках...
Перший і останній зшиток.

elib.npu.org

ПОЖОВКЛІ ЗШИТКИ

В сутінках сумних отінених
образ забутий виник.
Його родив у однотонних цокотіннях
старий годинник.

Фрази плетуться в журнім смерканні
старомодних перлів.
Сумні, далекі і рідно - незнані
душі померлі.

elib.npu.org

СТАРИЙ ГОДИННИК

Минулими роками, на бабусині іменини, 225
було в цій хаті без ліку гостей.
Як колись ждали, як прибирались до сеї
днини,
і скільки подавалось печених индиків і
гусей.

В тіні абажура — скільки померлих тіней —
родичів, знайомих, нарочито званих.
Повна хата розмов і гомону у теплім
тремтінні,
тепер — свідки останні — старі дідівські
дивани.

Образи, вигуки, милі старосвіцькі
інтимності.

Тихо, тихо, мов в усі.
Боже, всьому минулому — подай твої святі
милості!

Сьогодні — іменини моєї бабусі.

Я не люблю села без місяця.
Зимою ночі пусті й страшні.
В кімнаті нудно. Я не знахожу собі місця.
Бачу якісь потвори уві сні.

Почуваю, що ця заплювана річ —
місяць глупий і обезпоезений —
зосередковує всі благання в безтямну ніч
і коли арештою з'являється — видається
такий заспокоюючий і помпезний.

Гарно — так приблизно годині о 9 вечора —
на долину вийти, пройтись по стежках
саду.
Можеш уявить, що ходиш по схилах
гренляндського глетчера,
коли сріблить і ілюзить предмети небесна
лямпала.

elib.npu

СЕЛО БЕЗ МІСЯЦЯ

Місяця жду.
Мені без нього лячно.
Сніг забіліє в самотнім саду —
серце забʼється доброзично і вдячно.
Пусто і тоскно ніччю в селі.
Я тут чужий і настроєний вороже.
Дивлюсь з порога на далекий ліс
і хочеться бути замість Дуная сторожем.
І хто повіре — що я народився тут!
Скільки в день на селі галасів.
Який чужий, чужий мені цей статут,
дитинячих відчувань не зосталося.
Око не звикне, в темряві мені лячно.
Боже, сніг ледве біліє в саду.
На душі — якась моторошність. Мрячно.
Місяця жду.

elib.npu.org

Ночі темні, дожидаюсь місяця.
Зажурений, повертаюсь з пошти.
Думаю: коли ж уже закінчаться
ці спотикання злости?

30 вперед, 30 назад крокiв
на Озері Міркувань.
Там — мої омріяні затоки,
там Місто Жадань.

Комічно — і зрештою чи справедливо?
Це певне на зло —
подумайте — чи, справді, не диво,—
Семенка прив'язало село!

elib.npu.org

ЧОРНУ НІЧ

Сходив останню папіросу випалити,
місяця й зорь — нема, нема.
Останні молитви давно вже вимолито,
хутко пройде зима.

Потім — літо і моя осінь.
Все так неясно, але нагадує бурю.
Я почуваю сміливість в голосі
і заздалегідь брови хмурю.

Здійметься метушня нечувана.
Під сонця плигами зажмурся!
Бо швидко прийде звіт недумання
у ясносірій палітурці.

elib.npu.org

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Хто, хто ще був такий радий,
як я учора?
Місячні ночі будуть — будуть скоро,
як кілька часу назад.

Небо безплямне. Рожево - бліди́й захід.
І тут же на золоторіг зором наткнувсь —
як гарно півмісяць неіснуючої мечеті
зігнувсь!
Це був моєї туги знахід.

elib.npu.org

ЗОЛОТОРІГ

Зимно. Давно не падав сніг.
В зимі сьогодні — якась примушеність.
Віти, мов дротові, вібрують — смутні,
і в її очах — легка відчуженість.
Голоси пронизливі пройдуть над садом.
Смуток унісонів шукає не знайде.
І я не вилізу з цих вібрацій, я — ніби вчадів,
і серце викрикує безглуздо: знайте! знайте!
Не знаю сам, що потрібно моїй утомі.
Випроставшись — зосередковуєш дбайливість.
Все так природно — дивишся на солому,
деалізуєш дівочу полохливість.

elib.npu.org

ВІДЧУЖЕНІСТЬ

Все село в білій куряві, куряві сніговій.
Хто вийти погулять наважиться?
У вікно гляну — мете, лютує буровій,
білий сад скаржиться.

Скаржиться і скрипить білий сад.
Мерэне біля пню дурненький зайчик.
Ой, як зимно, зимно поміж хат!
В сінях жалібно собака скавче.

Скавучить, скавучить, хвостом замеле,
на груди кинеться, як вийдеш у сіни.
Не віриться, що село завмерло.
Весело ждати зміни.

elib.npu.org

ДУРНЕНЬКИЙ ЗАЙЧИК

Дядько заходив уранці з рушницею.
Слід завів у садку.
Мама дала йому чаю з паляницею
і він поставив рушницю в кутку.

Заячий слід! В білому снізі —
по полю фігурки, фігурки з плям!
Боже, в мене навернулися сльози...
Милий, милий дядечку, передайте привітання
полям!..

elib.npu.org

ФІГУРКИ З ПЛЯМ

Батько рубає верболіз
я стягаю до гину.
Тричі одніс —
з - під шапки полився піт.

І так працював без упину,
заскородив стежку.
Скільки послав на долину
дерзких рапід!

Гарну пробів я мережку
між вишень в садку.
Смуток замерз
в кутку.

elib.npu.org

ПРАЦЯ

Три шибки у вікні —
і як багато дива!
Згорнута фільма в мені,
інтеґральна перспектива.

Мрія у строї гімна,
безецний фарс.
О моя земле рідна —
мій далекий Марс!

elib.npu.org

ТРИ ШИБНИ

Лютий. Лютий. Лютий.
Одинадцяте число.
Мертвяк закутий
невиправданим злом.

Доживає останні дні
крижане лихо.
В диханні білий сніг
порошить стиха.

В саванах білих, білих
плазують з усіх сторін.
В кутках мізерять несміливо
діти Аполона.

elib.npu.org

ДІТИ АПОЛОНА

Тіні лягли насторожені,
тіні вечірні.
Сині вогні — заворожені,
далі — безмірні.

Вічність розмірених плисків,
шумів містичних,—
ніжність осліплених стисків,
рисок незвичних.

Світ і душа — ототожнені,
далі — безмірні.
Тіні лягли насторожені,
тіні вечірні.

elib.npu.org

Вібрують тихі колихання
заснулих віт.
Зникають образи кохання
минулих літ.

Затихли вічности мотиви
і танс світ.
І пронизали срібні співи
мій білий скіт.

elib.npu.org

Я ходив з нею, далеко були ми —
обходили немало поля і попали в ліс.
Скільки прани — бо не були ми злими —
я звідти в кімнату приніс!

Сьогодні сиджу. Не вабить синій сніг.
У дзеркалі дивився на риси.
Не бачив сад моїх сьогоднішніх ніг.
Цілий день пробув і самотньо згриався.

elib.npu.org

ПОДОРОЖ

Я здоровий і обідаю двічі на день.
Сонця в мені великі куби.
Біль мій ніким не розгаданий,
але я до болю звик.

Я заздрю маленькому хлопчикові,
що вмирає у хорих муках.
„О! Відкіля ці руки нові"
Не було ж рук"...

Я здоровий і двічі на день обідаю.
Ґазель умирає у день охмарений.
Але я хочу — чому — не відаю
туберкульозних марінь.

elib.npu.edu

УМИРАЄ ХЛОПЧИК

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена,
ототожнена голова.

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена —
тільки люлька моя жива.

elib.npu.org

БІЛА КУРЯВА

Чвалав сьогодні по полю,
по в'язкій стежці.
Вітер дув в шию до болю
зір губився на далекій мережці.

Я нічого сказати не можу.
Вітер по полю гуля.
Хутко вишле сторожу
чорна земля.

elib.npu.org

В'ЯЗКІЙ СТЕЖЦІ

Як я не знав про прекрасну Люцію,
а також про те, що я — лицар?
Тіні шляхетні! Душі революцію
присвячую я вашій високій пам'яті.
Ваші великі пригоди — в моєму серці.
Я ваш вірний і вдячний нащадок.
Хутко Велетень згине зі мною на герці —
бо душу віддав я прекрасній панні Люції.
Вона живе на самотнім острові серед пальм.
Її резиденція хоронеться моєю сміливістю.
Моя сміливість черпає силу від її образу без
найменших плям,
і обоє ми замкнуті — вона в палацу, а я...
Кінь мій — мій товариш вірний,—
скільки пригод зазнали ми, страви душі!
Але я ще химерніший, мій запал надмірний,
цілий світ знає й дивується моїй силі.
Хто знав, що це я — нащадок славетних
лицарів!
Хто б міг подумати, бо не гадав і сам до
останнього дня!
Я іду — на захист усіх ображених, бо світ
повний злих царів,—
о велетні, дракони і чародії! О моя незрівняна
Люціє!

Я не люблю тиші і суму,
коли плину andante.
Я люблю, як мчить, повна глуму,
моя Росинанте.

Не спине, не спине ніхто
наш біг експресний.
Ми обганяєм і кпим авто —
зими, весни.

Залесливо - мерзотно лізе на нас, —
станем в бій, одкаснись від неї —
хай сяє незмінено
ясна Дульсінея.

elib.npu.org

НА РОСИНАНТЕ

Мій товариш забіг —
я сам.
Яке сумне моє гавкання.
Шкода себе.
Чорніє, плямиться земля —
сніг тане.
При місяці мерехтить щось,
в душу залазить, каплеться.
7 вздовж і 3 вшир шибок —
у вікні моїм.
Але я ще не бачив Його,
були ночі сині.
Увечері, як лямпа світиться —
сиджу за столом.
Перебігають, переставляються, живуть
тонкі рухи слів.
Ідем по стежках білого саду —
це наш „обход".
Повертаємось білі, свіжі, мокрі.
Невже захоріє коли мій мозок?

elib.npu.org

ЗМІСТ
ПЕРШОГО ТОМУ

elib.nplu.org

elib.npu.org

І. ДЕРЗАННЯ

Осінь 7
Мій привіт 8
Поезопісня 9
Сонцекров 10
Експресовітер 11
Біля Володимира 12
Запрошення 13
Вона 14
В степу 15
Бажання 16
Голос Мая 17
Асфальт 18
Танок Анітри 19
Настрій 20
Бажання 21
Сте клю влю плю 22
Природне 23
Sum 24
1 — V — 914 25
Куховарня 26
Авіятор 27
Зачарований візіт 28
Стало льо тало 29
Дуже щира поезійка 30
Місто 32
Замір 33
Панна Люція 34
Веселий день 35
Мемуари 36
Полінезія 37
Кверо 38
Прикрий стан 39
Автопортрет 40
Етюд 41
Вулиця 42
Місто 43
Атлантіда 44

II. ОСІННЯ РАНА

Килим 47
Море чуже 48
Пастель 49
Момент 50
Обезженщена пустеля 51
Сонце 52
Далекий гудок 53
Лелеки 54
Баран 55
Поеза екстазу 56
Експеримент 57
Карцер № 4 58
Примари снів 59
Сфінкс 60
Осінь між гір 61
Заснулість 62
На війну 63
Привітання 64
Димар 65
Вечірній пароход 66
Риси гір 67
Кіно 68
До Музи 69
Настрій 70
Éve victorieuse 71
Крейцер 72
Море 73
Геніяльна поезійка 74
Еротеза 75
Рейд 76
Зовсім охорений 77
Міський світанок 78
Кабаре 79
Люблю 80
Цирк 81
В вікно 82

III. Ш'ЄРО КОХАЄ

Витиск 85
Четвер 86
Серце в блуканні 87
Мої предки 88
Сьогодні 89
Поцілунок 90

Наші відносини 91
На могилі Розалії 92
В театр 93
Кондуктор 94
П'єро сантименталить 95
П'єро наївить 96
Перспектива 97
Мрія 98
П'єро загрожує 99
Вона 100
Два тижні 101
Шептали губи 102
Вічний жид 103
Ілаялі 104
Павзи 105
Протока Берінґа 106
Русокосою оточила 107
Поезійка розчарування 108
Дон - Кіхот 109
Фальшивим тоном 110
Вагоновод 111
Ластівка 112
Парикмахер 113
У білому савані 114
Вітер 115
Ескольд 116
Зігнута постать хінця 117
Неврастенія 118
Згадка 119
Червоні рани 120
Ліхтарі крізь вікна 121
Смерть 122
Ніч 123
Два ножі 124
Панна бліда 125
Коханка 126
Амазонка 127
Сонце золотить гори 128
Зорі реклям 129
Ну 130
Шукачам щастя 131
До побачення 132
Боржом 133
М'які поцілунки 134
Сумнів 135
Сніг замітає усі сліди 136
На тлі бухти 137

П'єро страждає 138
Альбатроси 140
Фантазоцирк 141
По шляху суперечок 142
Розстання 143
Свято 144
Еманація 145
Аналогії 146
Репліка 147
Скумбрія 148
Вигнанець 149
Наша пляма 150
Заклик 151
Трамп 152
Туга 153
Пташиний острів 154
Інтерференція 155
Закон 156
Я і ти 157
Дні неминучі 158
На камерним концерті 159
Відповідь 160
Ескіз 161
Міський сад 162
Відблиски 163
П'єро задається 164
Естет 165
П'єро рішучить 166
Ритуал 167
Далекі кроки 168
Квіти 169
Заплети косу міцніш 170
Острах 171
Чорні стіни у тінях 172
Терен 173
Дівчина-мрія 174
Медуза 175
Плескіт срібний 176
Оріон 177
Комуністичні теорії 178
Обід атеїста 179
Над рейдом 180
Рух благальний 181
Якби ви знали 182
Я умру 183
Плями вітрильні 184
Туман випливав 185

Обожеволені коси 186
Момент 187
Обездушена 188
Гора Жовтих Лілій 189
Зміст 190
Привіт 191
Анонс 192
Мрія одверта 193
Без попереджень 194
Патаґонія 195
Вогники по бухті скрізь 196
Море кипемо дике 197
Міський сад 198
Пароход 199
Було біля моря весело 200
П'єро хмуробровить 201
Газетяр 202
Мила йде 203
За містом 204
Як вийшли з лекції 205
Заклик 206
Великий пан 207
Проміння гаснуть 208
Тайфун 209
Прочане 210
Чи - хан - гоу 211
Дві піраміди 212
Лілові смуги 213
Пейзаж 214
Зелена долина 215
Заскрипів ліс 216
Понад берегом 217
Спереду ніч 218
Беатріса 219
Момент 220

IV. СЕЛЯНСЬКІ САТУРНАЛІЇ

Пожовклі зшитки 223
Старий годинник 224
Бабусині іменини 225
Село без місяця 226
Сніг у саду 227
Чорну ніч 228
Попередження 229
Золоторіг 230
Відчуженість 231

Дурненький зайчик 232
Фігурки з плям 233
Праця 234
Три шибки 235
Діти Аполона 236
Тіні 237
Минулих літ 238
Подорож 239
Умирає хлопчик 240
Біла курява 241
В'язкій стежці 242
Прекрасна Люція 243
На Росинанте 244
Рухи слів 245

elib.npu.org

elib.npu.org

elib.npu.org

elib.npu.org

elib.npu.org

elib.npu.org

A 531004.1

elib.npu.org

A531004-2